

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 539

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 20 iulie 2015

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
199.	— Lege pentru înființarea Muzeului Național „Constantin Brâncuși”	2	
647.	— Decret privind promulgarea Legii pentru înființarea Muzeului Național „Constantin Brâncuși”	3	
★			
201.	— Lege pentru modificarea art. 21 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 51/1998 privind îmbunătățirea sistemului de finanțare a programelor, proiectelor și acțiunilor culturale	3	
649.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea art. 21 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 51/1998 privind îmbunătățirea sistemului de finanțare a programelor, proiectelor și acțiunilor culturale	4	
★			
202.	— Lege pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare	4	
650.	— Decret privind promulgarea Legii pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare	5	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 239 din 7 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor		5-7	
Decizia nr. 240 din 7 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) teza referitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului		8-10	
Decizia nr. 485 din 23 iunie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 84 alin. (2) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă		10-15	
Decizia nr. 506 din 30 iunie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală		15-19	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
542.	— Hotărâre privind actualizarea valorilor de inventar ale unor bunuri aflate în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, instituție publică aflată în subordinea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, prevăzute în anexa nr. 12 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a reevaluării	20-24	
544.	— Hotărâre pentru aprobarea înscrierii în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, a unui imobil și darea acestuia în administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Arad	25	
546.	— Hotărâre privind modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.164/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, precum și pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Comisiei speciale de retrocedare	26	
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
Decizia nr. 8 din 27 aprilie 2015 (Completul competent să judece recursul în interesul legii)		27-32	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru înființarea Muzeului Național „Constantin Brâncuși”**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se înființează la Târgu Jiu Muzeul Național „Constantin Brâncuși”, denumit în continuare *Muzeul*, instituție publică de importanță națională, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Culturii.

Art. 2. — Muzeul are ca principale obiective:

a) reunirea tuturor lucrărilor marelui artist într-o expunere de tip virtual cu imagini 3D de tip digital;

b) inițierea și elaborarea de lucrări și programe de cercetare asupra operei și vieții lui Constantin Brâncuși;

c) identificarea lucrărilor și alcătuirea unui repertoriu al lucrărilor marelui artist aflate pe teritoriul României și în străinătate și organizarea de expoziții temporare, prin expunerea acestora în Muzeu, cu acordul deținătorilor;

d) acordarea de sprijin de specialitate autorităților locale și entităților cu drept de administrare în vederea protejării și conservării Ansamblului Monumental „Calea Eroilor”;

e) organizarea unei secțiuni — ambient Atelier Brâncuși;

f) organizarea unui departament de documentare — bibliotecă, deținătoare de colecții de cărți, publicații și cataloage ilustrând bibliografia exhaustivă privind viața și opera lui Constantin Brâncuși — studii de specialitate, monografiile, studii de istoria artelor, albume, fotografii, alte documente;

g) publicarea de studii, cataloage și albume, ca rezultat al cercetărilor întreprinse;

h) achiziționarea de documente, obiecte cu caracter documentar, lucrări pentru colecția Muzeului;

i) crearea unei secții de activități de pedagogie muzeală pentru copii și tineret cu scopul stimulării creativității acestora;

j) inițierea de tabere de sculptură în colaborare cu Uniunea Artiștilor Plastici.

Art. 3. — În vederea realizării obiectivelor prevăzute la art. 2, Muzeul are următoarele atribuții principale:

a) colecționarea de documente și mărturii cu privire la biografia și personalitatea sculptorului Constantin Brâncuși;

b) elaborarea, coordonarea, precum și participarea, prin reprezentanți, la programe și/sau proiecte de cercetare, stagii de pregătire și instruire în domeniul specific;

c) stabilirea de relații de tip parteneriat public-privat cu persoane fizice sau juridice din țară și din străinătate, organizații neguvernamentale etc.;

d) efectuarea de studii și cercetări, în țară și în străinătate, pentru aprofundarea cunoașterii fenomenului Constantin Brâncuși;

e) organizarea de activități de cercetare științifică, conferințe, expoziții sau seminare cu caracter informativ-educativ;

f) editarea și publicarea de studii, cărți, articole, corespondență, memorie fotografică și video, colecții de documente, albume fotografice privind personalitatea lui Constantin Brâncuși;

g) organizarea de schimburi de experiență, reuniuni și colocvii consacrate marelui artist și participarea, prin reprezentanți, la evenimente culturale naționale și internaționale;

h) achiziționarea ori acceptarea cu titlu de donație de opere de artă, obiecte, fotografii, documente, cărți sau publicații ce au aparținut lui Constantin Brâncuși ori constituie materiale documentare privind viața sau creația marelui artist.

Art. 4. — Muzeul acordă sprijin material și de specialitate pentru reabilitarea și conservarea Casei memoriale „Constantin Brâncuși” de la Hobița, județul Gorj, în limita fondurilor alocate prin bugetul Ministerului Culturii sau provenite din venituri proprii.

Art. 5. — (1) Activitatea Muzeului este finanțată din subvenții acordate de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Culturii și din venituri proprii, obținute conform legii.

(2) Muzeul este condus de un manager desemnat prin ordin al ministrului culturii, în urma unui concurs de proiecte de management, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008 privind managementul instituțiilor publice de cultură, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 269/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — (1) Organizarea și funcționarea Muzeului sunt reglementate de prevederile Legii muzeelor și colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 189/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 269/2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Organigrama și regulamentul de organizare și funcționare ale Muzeului sunt avizate de către Comisia Națională a Muzeelor și Colecțiilor și se aprobă prin ordin al ministrului culturii, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 7. — Prezenta lege intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2016.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 16 iulie 2015.

Nr. 199.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind promulgarea Legii pentru înființarea Muzeului Național
„Constantin Brâncuși”

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru înființarea Muzeului Național „Constantin Brâncuși” și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 15 iulie 2015.
Nr. 647.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru modificarea art. 21 alin. (1) lit. f) din Ordonanța**
Guvernului nr. 51/1998 privind îmbunătățirea sistemului de
finanțare a programelor, proiectelor și acțiunilor culturale

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — La articolul 21 alineatul (1) din Ordonanța Guvernului nr. 51/1998 privind îmbunătățirea sistemului de finanțare a programelor, proiectelor și acțiunilor culturale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 13 august 1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 245/2001, cu modificările și completările ulterioare, litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) o cotă de 3% din încasările realizate de operatorii economici din vânzarea calendarelor sau cărților poștale ilustrate, afișelor, posterelor și imaginilor autocolante, altele decât cele prevăzute la lit. a);”.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU

București, 16 iulie 2015.
Nr. 201.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind promulgarea Legii pentru modificarea art. 21
alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 51/1998 privind
îmbunătățirea sistemului de finanțare a programelor,
proiectelor și acțiunilor culturale**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea art. 21 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 51/1998 privind îmbunătățirea sistemului de finanțare a programelor, proiectelor și acțiunilor culturale și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 15 iulie 2015.
Nr. 649.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****L E G E****pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 89/2000 privind
unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea
înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — După articolul 1 din Ordonanța Guvernului nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 1 septembrie 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 298/2002, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) Nu poate dobândi calitatea de operator/agent și nu poate efectua înregistrarea formularelor de aviz de înscriere în AEGRM persoana care este parte în contractul/operațiunile asimilat(e) care stă/stau la baza înscrierii sau în avizul de înscriere, după cum urmează:

- a) operatorul și/sau agentul acestuia;
- b) societatea la care operatorul și/sau agentul acestuia dețin(e) participații ori care este controlată, indirect, de operatorul și/sau agentul acestuia;
- c) asociația sau fundația constituită de operatorul/agentul acestuia.

(2) Înțelegerile dintre operatori sau agenți privind înregistrarea exclusivă și reciprocă în AEGRM sunt considerate practici anticoncurențiale și sunt interzise.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 16 iulie 2015.
Nr. 202.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru completarea Ordonanței
Guvernului nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea
operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică
de Garanții Reale Mobiliare**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 15 iulie 2015.
Nr. 650.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 239

din 7 aprilie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța de urgență
a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 994D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 171 din 19 martie 2013.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, excepție ridicată de Ioana Mihaela Mădălina Cristea în Dosarul nr. 13.483/62/2012 al Tribunalului Brașov —

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 13.483/62/2012, **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor.** Excepția a fost ridicată de Ioana Mihaela

Mădălina Cristea într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a unei decizii privind indemnizația pentru creșterea copilului.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că indemnizația de creștere a gemenilor ar trebui stabilită de legiuitor având în vedere interesul copilului, și nu al părinților, astfel încât indemnizația trebuie să fie în cuantum egal pentru cei doi copii născuți dintr-o sarcină gemelară, și nu diferențiată. Este invocată Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 26/2011 referitoare la recursurile în interesul legii formulate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Colegiul de conducere al Curții de Apel Iași cu privire la stabilirea cuantumului indemnizației pentru creșterea copilului în cazul sarcinii multiple, pentru intervalul anterior apariției Legii nr. 239/2009 pentru modificarea art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului.

6. **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă Decizia nr. 171 din 19 martie 2013 a Curții Constituționale, prin care s-a statuat că indemnizația pentru creșterea copiilor reprezintă o prestație minimală de asistență socială cu caracter universal, care nu este supusă sistemului contributiv, ci se constituie într-o modalitate de susținere a familiei, iar nu ca o măsură de protecție a copilului. Prin urmare, nu se poate pune problema unei discriminări în situația scăderii cuantumului pentru al doilea copil născut din sarcina gemelară, în aceeași familie. Indemnizația de creștere a copilului reprezintă așadar o măsură de susținere a familiei prin înlocuirea veniturilor profesionale realizate de reclamantă, ca urmare a faptului că aceasta se află în concediul de creștere a copilului.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care arată că textul de lege criticat, prin care se reglementează majorarea cu un procent, pentru fiecare copil născut, a indemnizațiilor prevăzute la art. 2 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, nu intră în contradicție cu principiul egalității în drepturi și al nediscriminării. Indemnizația prevăzută la art. 2 alin. (2) și (3) din ordonanța de urgență se stabilește pentru unul din drepturile prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. a) sau b), drepturi de care beneficiază persoanele care au realizat venituri anterior nașterii copilului/copiilor. Așadar, părinții/asistenții maternali, beneficiari ai concediului pentru creșterea copilului/copiilor, sunt și beneficiari ai dreptului la indemnizație, scopul acestei indemnizații fiind acela de a susține părintele/asistentul

maternal, care, neobținând alte venituri din muncă, primește această indemnizație, pentru compensarea lipsei veniturilor din muncă. În sensul acestei interpretări a intenției de reglementare a legiuitorului este chiar art. 1 din acest act normativ, care stabilește sfera de aplicabilitate a acestuia, respectiv: „Prevederile art. 2—29 reglementează drepturile care se acordă persoanelor ai căror copii se nasc începând cu data de 1 ianuarie 2011(...)” Copiii beneficiază, în temeiul altui act normativ, de dreptul la alocație, care este stabilită în cuantum egal pentru fiecare copil.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 28 iunie 2011, având următorul cuprins: „*Nivelul indemnizațiilor lunare prevăzute la art. 2 alin. (2) și (3) se majorează cu 1,2 ISR pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipleți, începând cu al doilea copil provenit dintr-o astfel de naștere.*”

12. În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare. În acest sens este Decizia nr. 171 din 19 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 2 aprilie 2013, prin care Curtea a reținut, în esență, că indemnizația pentru creșterea copiilor reprezintă o prestație minimală de asistență socială cu caracter universal, care nu este supusă sistemului contributiv, ci se constituie într-o modalitate de susținere a familiei ori a persoanelor ce iau în plasament sau adoptă copii, iar nu o măsură de protecție a copilului, ca să se poată pune problema unei discriminări în situația scăderii cuantumului pentru al doilea și/sau următorii

copii născuți din sarcini multiple în aceeași familie. Nu se poate acorda, deci, o altă indemnizație pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină multiplă, începând cu cel de-al doilea, dat fiind că indemnizația se acordă raportat la naștere, iar nu la numărul de copii rezultați din aceasta. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, concretizată, de exemplu, în Decizia nr. 937 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 26 ianuarie 2007, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că apare ca firească acordarea unei singure indemnizații lunare, indiferent de numărul de copii rezultați în urma unei nașteri, întrucât aceasta este aferentă concediului pentru creșterea copilului, de care persoana îndreptățită beneficiază în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

14. De asemenea, prin Decizia nr. 765 din 15 iunie 2011 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 6 iulie 2011, Curtea a reținut că dreptul la indemnizația pentru creșterea copilului nu este un drept constituțional, ci constituie una dintre măsurile de protecție socială instituite de stat prin lege în virtutea rolului de stat social, dar nenominalizate expres în Constituție. Caracteristic unui astfel de drept este că legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului consacrate deopotrivă la nivel constituțional, care sunt măsurile prin care va asigura cetățenilor un nivel de trai decent și să stabilească condițiile și limitele acordării lor.

15. Totodată, prin Decizia nr. 455 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 2 iunie 2011, Curtea a statuat că indemnizația pentru creșterea copilului constituie o măsură concretă de protecție socială, fiind

dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească modalitatea de acordare a acesteia, fără a aduce atingere existenței dreptului în sine.

16. De altfel, Curtea a reținut că scopul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 a fost acela de a susține familia în vederea creșterii copilului, indemnizația nefiind un drept al copilului, ci al părintelui, suplinindu-se astfel veniturile pe care părintele nu le mai poate realiza din exercitarea unei profesii, pe durata concediului pentru creșterea copilului.

17. Față de susținerea privind pretinsa discriminare între copii, Curtea a constatat faptul că, potrivit Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2012, copiii beneficiază, fără discriminare, de o alocație lunară, ca formă de ocrotire din partea statului.

18. În subsidiar, Curtea a apreciat că aspectele criticate nu privesc o problemă de control al constituționalității legii, ci de politică legislativă. Legiuitorul poate hotărî, în limitele prevăzute în Constituție, asupra conținutului reglementărilor legale și oportunității adoptării acestora. Așa fiind, Parlamentul, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție, ținând seama de realitățile social-economice și demografice ale țării, este singurul îndreptățit să stabilească acordarea unui alt quantum în cazul indemnizației lunare.

19. Având în vedere cele menționate, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

20. În final, Curtea constată că invocarea dispozițiilor art. 20 din Constituție nu are nicio relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioana Mihaela Mădălina Cristea în Dosarul nr. 13.483/62/2012 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 240

din 7 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) teza referitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție ridicată de Societatea „Pyramid Agregate Company” — S.R.L. din Ștefănești în Dosarul nr. 3.918/232/2013 al Judecătoriai Găești și care formează obiectul Dosarului nr. 1.008D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.009D/2014, nr. 1.010D/2014 și nr. 1.011D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014, excepție ridicată de Lalu M. Ionel Olteanu în Dosarul nr. 4.134/232/2013, de Ion Chelu în Dosarul nr. 24/232/2014 și Dumitru V. Drăghici în Dosarul nr. 679/232/2014, dosare ale Judecătoriai Găești.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.009D/2014, nr. 1.010D/2014 și nr. 1.011D/2014 la Dosarul nr. 1.008D/2014, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a art. 20 alin. (1) teza referitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014, ca devenită inadmisibilă. În acest sens invocă Decizia Curții Constituționale nr. 755 din 16 decembrie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin încheierile din 2 septembrie 2014, pronunțate în dosarele nr. 3.918/232/2013, nr. 4.134/232/2013 și nr. 679/232/2014 și prin Încheierea din 30 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 24/232/2014, **Judecătoria Găești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului.** Excepția a fost ridicată de Societatea „Pyramid Agregate Company” — S.R.L. din Ștefănești, Lalu M. Ionel Olteanu, Ion Chelu și Dumitru V. Drăghici în cauze având ca obiect cererile de pronunțare a unor hotărâri judecătorești care să țină loc de act autentic.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii susțin, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât, interpretând *per a contrario* art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014, s-ar deduce că prevederile Legii nr. 17/2014 se aplică antecontractelor încheiate care nu au fost autentificate la notariat anterior intrării în vigoare a acestei legi, respectiv antecontractului încheiat între părți sub imperiul noului Cod civil, care nu dispune forma autentică a antecontractului de vânzare-cumpărare, având în vedere prevederile art. 1279, art. 1669 și art. 1179 din Codul civil. Arată că, astfel cum a statuat Curtea Constituțională, „principiul neretroactivității este valabil pentru orice lege, indiferent de domeniul de reglementare al acesteia”, iar soluționarea conflictului de legi în timp face necesară diferențierea dreptului subiectiv, constituit sub imperiul legii anterioare, de cel născut potrivit legii posterioare, această din urmă lege nu poate, fără a avea un efect retroactiv, să aducă atingere modalității în care legea anterioară a constituit dreptul respectiv, modalitate guvernată de principiul *tempus regit actum*, sens în care menționează că cererile de chemare în judecată au fost introduse anterior intrării în vigoare a Legii nr. 17/2014.

11. **Judecătoria Găești** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că nu se poate aprecia că textul de lege criticat este neconstituțional din perspectiva încălcării art. 15 alin. (2) din Constituție numai pentru că limitează sfera de aplicare a Legii nr. 17/2014 doar în privința antecontractelor autentificate la notariat, după intrarea în vigoare a legii, deoarece tocmai principiul aplicării pentru viitor a legii noi și corelativul neaplicării retroactive a acesteia este consacrat de textul de lege atacat ca fiind neconstituțional.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului**, în dosarele nr. 1.009D/2014—1.011D/2014, consideră că dispozițiile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014, cu modificările și completările ulterioare, sunt constituționale, sens în care arată că Legea nr. 17/2014 reprezintă legea specială în materia vânzării terenurilor agricole situate în extravilan. Prevederile legale criticate, care limitează sfera de aplicare a Legii nr. 17/2014 în privința antecontractelor și pactelor de opțiune autentificate la notariat înainte de intrarea în vigoare a legii, nu conțin dispoziții prin care să se indice aplicarea retroactivă a prevederilor legale criticate. Rațiunea legiuitorului în privința acestei reglementări este de a securiza instituția vânzării, prin garanțiile de care se bucură înscrisul autentic și care asigură siguranța circuitului civil.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** în Dosarul nr. 1.008D/2014, nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) teza referitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție ridicată de

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 12 martie 2014. Din examinarea considerentelor încheierilor de sesizare și a notelor scrise ale autorilor excepției, Curtea reține că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 20 alin. (1) teza referitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014, astfel încât urmează a examina constituționalitatea acestor prevederi de lege având următorul cuprins: „*Prevederile prezentei legi nu se aplică antecontractelor (...) care au fost autentificate la notariat anterior intrării în vigoare a acesteia.*”

17. În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 15 alin. (2) potrivit căruia „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.*”

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 20 alin. (1) teza privitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate, constatând că prevederile art. 20 alin. (1) din Legea nr. 17/2014 referitoare la exceptarea antecontractelor autentificate la notariat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 17/2014 de la aplicarea acesteia sunt neconstituționale.

19. În aceste condiții sunt incidente prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit căruia „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.*”

20. Curtea constată că acest caz de inadmisibilitate a excepției a intervenit după sesizarea Curții Constituționale, astfel încât excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (1) teza privitoare la antecontracte din Legea nr. 17/2014 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Societatea „Pyramid Agregate Company” — S.R.L. din Ștefănești în Dosarul nr. 3.918/232/2013, de Lalu M. Ionel Olteanu în Dosarul nr. 4.134/232/2013, de Ion Chelu în Dosarul nr. 24/232/2014 și Dumitru V. Drăghici în Dosarul nr. 679/232/2014, dosare ale Judecătorei Găești.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Găești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 485

din 23 iunie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 84 alin. (2) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 84 alin. (2) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, din oficiu, precum și de Unitatea Administrativ-Teritorială Comuna Moșnița Nouă, prin primar, în Dosarul nr. 5.367/30/2013 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează Dosarul Curții Constituționale nr. 1.254D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.255D/2014, nr. 1.438D/2014, nr. 1.439D/2014 și nr. 206D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 84 alin. (2) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă și, respectiv, ale art. 84 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, din oficiu, și, respectiv, de Unitatea Administrativ-Teritorială Comuna Moșnița Nouă, prin primar, în Dosarul nr. 6.964/30/2013, de Unitatea Administrativ-Teritorială Comuna Moșnița Nouă în dosarele nr. 5.370/30/2013 și nr. 5.387/30/2013 ale Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și, respectiv, de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, din oficiu, în dosarul acestei instanțe nr. 11.801/30/2013.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.255D/2014, nr. 1.438D/2014, nr. 1.439D/2014 și nr. 206D/2015 la Dosarul nr. 1.254D/2014.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

7. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.255D/2014, nr. 1.438D/2014, nr. 1.439D/2014 și nr. 206D/2015 la Dosarul nr. 1.254D/2014, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare, deoarece nu sunt prevăzute suficiente garanții privind exercitarea dreptului la apărare. Arată că obligația reprezentării și asistării prin avocat sau consilier juridic pentru exercitarea căii de atac a recursului echivalează, pe de o parte, cu transformarea conținutului acestui drept fundamental într-o condiție de admisibilitate a exercitării unei căi de atac, iar, pe de altă parte, cu convertirea acestui drept într-o obligație, ceea ce afectează substanța dreptului la apărare, astfel cum acesta este configurat în Legea fundamentală. În susținerea concluziilor sale invocă Decizia Curții Constituționale nr. 462 din 17 septembrie 2014 referitoare la exercitarea căii de atac a recursului de către persoanele fizice. Prin urmare, pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate și apreciază că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale numai în măsura în care persoana juridică face dovada lipsei fondurilor bănești necesare angajării unui avocat sau numai în măsura în care unitatea nu are angajat consilier juridic pentru a-i asigura dreptul la apărare și pentru a putea formula calea de atac a recursului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin încheierile din 20 noiembrie 2014, 2 decembrie 2014 și 27 ianuarie 2015, pronunțate în dosarele nr. 5.367/30/2013, nr. 6.964/30/2013, nr. 5.370/30/2013, nr. 5.387/30/2013 și nr. 11.801/30/2013, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 84 alin. (2) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de instanța de judecată, din oficiu, și de Unitatea Administrativ-Teritorială Comuna Moșnița Nouă, prin primar, în cauze având ca obiect soluționarea recursurilor declarate împotriva unor sentințe civile pronunțate de Tribunalul Timiș prin care s-a dispus anularea parțială a unei decizii de impunere pentru stabilirea impozitelor și taxelor privind impozitul pe teren intravilan și s-a anulat decizia de soluționare a contestației administrative, respectiv prin care s-a admis în parte acțiunea în sensul obligării la înființarea unui rol fiscal pentru un imobil.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că întregul raționament reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 462 din 17 septembrie 2014 cu privire la persoanele fizice este aplicabil și în cazul persoanelor juridice, întrucât și în cazul acestora s-ar putea reține că obligația angajării unui avocat în recurs ar putea reprezenta o sarcină disproporționată, de natură a le descuraja să apeleze la serviciul justiției, fiind astfel afectate drepturile și libertățile fundamentale consacrate de art. 21 și art. 24 din Constituție, care se referă, deopotrivă, la părțile litigante, indiferent dacă acestea sunt persoane fizice sau juridice, dreptul la un apărător ales reglementat ca o garanție a dreptului la apărare neputând fi transformat într-o obligație ori într-o condiție de admisibilitate a exercitării unei căi de atac. Instanța mai susține că în cazul persoanelor juridice nu pot fi identificate nici măcar remediile consacrate de legiuitor în cazul persoanelor fizice prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, rezultând astfel că în cazul persoanelor juridice cheltuielile obligatorii de angajare a unui avocat sau consilier juridic se constituie într-o sarcină disproporționată care poate afecta activitatea acestor entități. Acest raționament își păstrează valabilitatea și în cazul autorităților publice, chiar în măsura în care s-ar considera că acestea sunt întotdeauna solvabile, în condițiile art. 44 alin. (1) teza întâi din Constituție.

11. Obligația impusă acestor autorități de a formula cereri și concluzii în recurs doar prin avocat sau consilier juridic este de natură a împiedica exercitarea dreptului de liber acces la justiție ori a dreptului la apărare, căci exclude posibilitatea întocmirii unor astfel de acte de procedură prin alte categorii de personal de specialitate juridică, deși cea mai mare parte a unor astfel de persoane juridice au angajat un astfel de personal, în aplicarea dispozițiilor din anumite legi speciale. Or, prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative, s-a interzis, ca regulă, achiziționarea serviciilor juridice de consultanță, de asistență și/sau de reprezentare, pentru autoritățile și instituțiile publice ale administrației publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, pentru societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și pentru regiile autonome care au în structura organizatorică personal propriu de specialitate juridică.

12. Se mai arată că o unitate administrativ-teritorială ori o autoritate publică locală are personal de specialitate juridică angajat potrivit unei legi speciale, fiindu-i interzisă achiziționarea de servicii juridice de consultanță, asistență ori reprezentare, însă nu ar putea exercita calea de atac a recursului ori nu ar

putea invoca apărări într-o atare cale de atac prin personalul angajat și nici nu ar avea, decât în cazuri cu totul excepționale, posibilitatea de a beneficia de serviciile unui avocat sau consilier juridic.

13. Se mai susține că, chiar în măsura în care nu s-ar considera neconstituțională obligația de a angaja serviciile unui avocat sau consilier juridic pentru întocmirea actelor de procedură în recurs pentru persoanele juridice în general, dispozițiile art. 84 alin. (2), coroborate cu art. 13 alin. (2) teza a doua și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, ar trebui considerate neconstituționale în măsura în care exclud posibilitatea întocmirii actelor procedurale prin alte categorii de personal de specialitate juridică.

14. Totodată se susține că se încalcă și dreptul la apărare, garanție a dreptului la un proces echitabil, din moment ce nu vizează doar apărarea în procesul desfășurat în fața primei instanțe de judecată, ci și dreptul de apărare prin exercitarea căilor legale de atac împotriva unor soluții adoptate de o instanță de judecată care sunt considerate greșite de către una sau alta din părțile din proces. În situația în care partea interesată este împiedicată să exercite calea de atac, aceasta nu își va mai putea valorifica și apăra drepturile în fața instanțelor de recurs.

15. **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal**, în dosarele Curții Constituționale nr. 1.438D/2014 și nr. 1.439D/2014, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 13 alin (2) teza a doua, art. 84 alin. (2) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă. Având în vedere că în prezenta cauză dispozițiile art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă sunt criticate în privința obligativității mențiunii din cererea de recurs a semnăturii consilierului juridic sau a avocatului, în cazul persoanelor juridice, iar dispozițiile art. 13 alin. (2) teza a doua din Codul de procedură civilă au fost constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014 doar în partea referitoare la obligativitatea formulării și susținerii cererii și concluziilor în recurs prin avocat, în cazul părților persoane fizice, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 84 alin. (2) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs de către persoanele juridice prin avocat sau consilier juridic. Textele legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 13 alin. (2) teza a doua: „*Părțile au dreptul, în tot cursul procesului, de a fi reprezentate sau, după caz, asistate în condițiile legii. În recurs, cererile și concluziile părților nu pot fi formulate și susținute decât prin avocat sau, după caz, consilier*

juridic, cu excepția situației în care partea sau mandatarul acesteia, soț ori rudă până la gradul al doilea inclusiv, este licențiată în drept”;

— Art. 84 alin. (2): „La redactarea cererii și a motivelor de recurs, precum și în exercitarea și susținerea recursului, persoanele juridice vor fi asistate și, după caz, reprezentate, sub sancțiunea nulității, numai de către un avocat sau consilier juridic, în condițiile legii.”;

— Art. 486 alin. (3): „Mențiunile prevăzute la alin. (1) lit. a) și c)—e), precum și cerințele menționate la alin. (2) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității. Dispozițiile art. 82 alin. (1), art. 83 alin. (3) și ale art. 87 alin. (2) rămân aplicabile.”

20. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în privința cadrului legislativ al instituției reprezentării convenționale a părților în judecată, Codul de procedură civilă prevede, ca normă de principiu, la art. 13 — *Dreptul la apărare din capitolul II — Principiile fundamentale ale procesului civil* al titlului preliminar — *Domeniul de reglementare al Codului de procedură civilă și principiile fundamentale ale procesului civil* reprezentarea convențională obligatorie în recurs atât a persoanelor fizice, prin avocat, cât și a persoanelor juridice, prin consilier juridic sau prin avocat. În secțiunea a 4-a — *Reprezentarea părților în judecată din capitolul II — Părțile al titlului II — Participanții la procesul civil* al cărții I — *Dispoziții generale*, Codul de procedură civilă împarte formele de reprezentare în legală, convențională sau judiciară, iar, în ceea ce privește reprezentarea convențională, Codul reglementează în mod distinct pentru persoanele fizice și pentru persoanele juridice. Astfel, art. 83 — *Reprezentarea convențională a persoanelor fizice*, la alin. (3), se referă numai la reprezentarea convențională obligatorie, în etapa procesuală a recursului, prin avocat, a persoanelor fizice. Textul similar aplicabil persoanelor juridice îl constituie dispozițiile art. 84 alin. (2) din Cod, articol cu denumirea marginală *Reprezentarea convențională a persoanelor juridice*. Art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă reglementează nulitatea recursului în cazul neîndeplinirii mențiunilor care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs, pentru persoanele fizice, și prin consilier juridic sau avocat, pentru persoanele juridice.

22. Prin Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile din Codul de procedură civilă cuprinse în art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 83 alin. (3), precum și în art. 486 alin. (3) cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs prin avocat sunt neconstituționale, contravenind art. 21 și art. 24 din Legea fundamentală. În acest sens, Curtea a reținut, în esență, că accesul la justiție nu este un drept absolut, putând fi limitat prin anumite condiții de formă și de fond impuse de legiuitor, prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție. Aceste condiționări nu pot fi acceptate dacă afectează dreptul fundamental în chiar substanța sa. Prin urmare, limitările aduse dreptului fundamental sunt admisibile doar în măsura în care vizează un scop legitim și există un raport de proporționalitate între mijloacele folosite de legiuitor și scopul urmărit de acesta (paragraful 25). Prin instituirea obligativității reprezentării și asistării părților prin avocat ca o condiție de admisibilitate a exercitării căii de atac a recursului, legiuitorul a reglementat o limită a accesului liber la justiție, aspect care se constituie într-o veritabilă intervenție a statului în configurarea și structurarea acestui drept fundamental. De asemenea, Curtea a constatat că, de principiu, o asemenea intervenție a statului este permisă tocmai datorită

naturii dreptului prevăzut la art. 21 din Constituție, drept care presupune, în mod intrinsec, o reglementare statală (paragraful 28). Întrucât exercitarea căilor de atac reprezintă o fațetă a accesului liber la justiție și fiind vorba de o intervenție etatică, Curtea Constituțională a analizat, prin prisma unui test de proporționalitate dezvoltat în jurisprudența sa, dacă limitele impuse prin intervenția legiuitorului acestui drept — respectiv reglementarea obligativității reprezentării și asistării prin avocat în etapa procesuală a recursului — reprezintă o limitare rezonabilă care să nu fie disproporționată cu obiectivul urmărit și care să nu transforme dreptul într-unul iluzoriu/teoretic. În urma efectuării testului de proporționalitate, Curtea a ajuns la concluzia că măsura reprezentării și asistării prin avocat în etapa procesuală a recursului nu este proporțională cu scopul urmărit de legiuitor, avantajul public fiind nesemnificativ în raport cu gradul de afectare a drepturilor și libertăților fundamentale ale individului, respectiv cele consacrate de art. 21 și art. 24 din Constituție (paragraful 50). Curtea a mai reținut că dispozițiile legale criticate au afectat și dreptul la apărare din perspectiva intimatului ca o consecință a exercitării dreptului de acces liber la justiție realizat de recurent, însă dispozițiile legale criticate încalcă art. 24 din Constituție, garanția a dreptului la un proces echitabil și din perspectiva recurentului, din moment ce această dispoziție constituțională nu vizează doar apărarea în procesul desfășurat în fața primei instanțe de judecată, ci și dreptul de apărare prin exercitarea căilor legale de atac împotriva unor constatări de fapt sau de drept ori unor soluții adoptate de o instanță de judecată care sunt considerate greșite de către una sau alta din părțile din proces. În situația în care partea interesată este împiedicată să exercite calea de atac, aceasta nu își va putea valorifica și apăra drepturile în fața instanței de recurs (paragraful 51). În concluzie, Curtea a reținut că obligația reprezentării și asistării prin avocat pentru exercitarea recursului echivalează, pe de o parte, cu transformarea conținutului acestui drept fundamental într-o condiție de admisibilitate a exercitării unei căi de atac, iar, pe de altă parte, cu convertirea acestui drept într-o obligație, ceea ce afectează substanța dreptului la apărare astfel cum este configurat în Constituție. Or, legiuitorul nu poate da dreptului la apărare garantat de Constituție valențe care, practic, contravin caracterului său de garanție a dreptului la un proces echitabil (paragraful 52). Soluția legislativă criticată creează premisele transformării liberului acces la justiție și a dreptului la apărare în drepturi iluzorii, fapt care nu este de natură să conducă la consolidarea continuă, firească, a statului de drept, ceea ce atrage neconstituționalitatea acesteia (paragraful 54).

23. În prezenta cauză, Curtea constată că dispozițiile legale din Codul de procedură civilă sunt criticate prin prisma încălcării art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare din Constituție, în privința persoanelor juridice.

24. Curtea observă că sunt persoane juridice entitățile prevăzute de lege și orice alte organizații (instituții) legal înființate. Persoanele juridice sunt de drept public sau de drept privat. Persoanele juridice de drept privat se pot constitui, în mod liber, în una dintre formele prevăzute de lege, iar persoanele juridice de drept public se înființează prin lege sau, prin excepție, prin acte ale autorităților administrației publice centrale ori locale sau prin alte moduri prevăzute de lege (art. 188 și următoarele din Codul civil). În privința persoanelor juridice, dispozițiile art. 209 din Codul civil prevăd că acestea își exercită drepturile și își îndeplinesc obligațiile prin organele lor de administrare, de la data constituirii. Organele de administrare a persoanei juridice pot fi atât persoane fizice, cât și persoane juridice, care, prin lege, actul de constituire sau statut, sunt desemnate să acționeze, în raporturile cu terții, individual sau colectiv, în numele și pe seama persoanei juridice (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 633 din 11 noiembrie 2014, publicată

În Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 9 ianuarie 2015, paragraful 20).

25. Așadar, Curtea reține că, potrivit art. 21 alin. (1)—(3) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare, unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu. În justiție, unitățile administrativ-teritoriale sunt reprezentate, după caz, de primar sau de președintele consiliului județean. Pentru apărarea intereselor unităților administrativ-teritoriale, primarul, respectiv președintele consiliului județean stă în judecată ca reprezentant legal, și nu în nume personal. Însă, și în cazul reprezentării legale, în recurs sunt obligatorii asistarea și reprezentarea de către avocat sau consilier juridic, în cazul persoanelor juridice. Astfel, potrivit art. 80 alin. (5) din Codul de procedură civilă, „Când dreptul de reprezentare izvorăște din lege sau dintr-o hotărâre judecătorească, asistarea reprezentantului de către avocat nu este obligatorie. Dispozițiile art. 83 alin. (3) și art. 84 alin. (2) sunt aplicabile.”

26. Cu privire la aplicabilitatea drepturilor și libertăților fundamentale persoanelor juridice, Curtea observă că, deși art. 21 privind accesul liber la justiție este cuprins în capitolul I — *Dispoziții comune*, iar art. 24 din Legea fundamentală, privind dreptul la apărare, este cuprins în capitolul II — *Drepturile și libertățile fundamentale* din titlul II — *Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale* din Constituție, este evident că garantarea accesului liber la justiție și a dreptului la apărare trebuie să fie acordată și persoanelor juridice, nu numai persoanelor fizice.

27. În acest sens, referitor la aplicarea drepturilor și libertăților fundamentale persoanelor juridice, Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că acestea se aplică și persoanelor juridice, în măsura în care prin intermediul acestora cetățenii își exercită un drept constituțional (a se vedea în acest sens Decizia nr. 35 din 2 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996). Pentru a întregi jurisprudența sa cu privire la acest aspect, Curtea reține, cu titlu de exemplu, că prin mai multe decizii (Decizia nr. 40 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 16 martie 2004, Decizia nr. 1.360 din 27 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 15 decembrie 2000, Decizia nr. 5 din 4 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 5 martie 1999, sau Decizia nr. 498 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 28 iunie 2012) a statuat că exigențele unor drepturi sau libertăți fundamentale, spre exemplu accesul liber la justiție, libertatea individuală, dreptul de proprietate privată ori libertatea economică se aplică și în privința persoanelor juridice. În consecință, exigențele și garanțiile rezultate din drepturile și libertățile fundamentale reglementate prin Constituție sunt aplicabile și în privința persoanelor juridice, în măsura în care conținutul lor normativ este compatibil cu natura, specificul și particularitățile care caracterizează regimul juridic al persoanei juridice.

28. Astfel, Curtea reține că, în cauza de față, exigențele rezultate atât din art. 21 privind accesul liber la justiție, cât și din art. 24 privind dreptul la apărare, ca garanție a procesului echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, sunt aplicabile și în privința persoanelor juridice. În acest sens este și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră protecția dreptului la un proces echitabil, care, astfel cum a fost reglementat de Convenție și interpretat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, se aplică și în privința persoanelor juridice. De altfel, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului este constantă în aplicarea garanțiilor dreptului la un proces echitabil

atât individului, cât și subiectelor colective de drept. În acest sens este, spre exemplu, Hotărârea din 8 ianuarie 2013, pronunțată în Cauza S.C. „Raisa M. Shipping” — S.R.L. *împotriva României*, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că instanțele naționale au dat dovadă de un formalism incompatibil cu litera și spiritul art. 6 paragraful 1 din Convenție și au adus atingere nejustificată dreptului societății reclamante de acces la o instanță (paragraful 35).

29. Pornind de la această premisă, a necesității recunoașterii garanțiilor dreptului la un proces echitabil și persoanelor juridice, și aplicând *mutatis mutandis* raționamentul cuprins în considerentele Deciziei nr. 462 din 17 septembrie 2014, raționament referitor la obligativitatea reprezentării prin avocat a persoanelor fizice în recurs, Curtea constată că obligația reprezentării și asistării prin consilier juridic sau avocat pentru exercitarea recursului echivalează cu o condiție de admisibilitate a exercitării unei căi de atac; pe de altă parte, dreptul de a avea un reprezentant convențional este transformat într-o obligație, în cazul recursului. Și în cazul persoanelor juridice (indiferent că sunt de drept public sau de drept privat), textul de lege criticat restrânge liberul acces la justiție și dreptul la apărare, ceea ce impune analizarea, prin prisma unui test de proporționalitate, dacă limitele aduse prin intervenția legiuitorului — respectiv reglementarea obligativității reprezentării și asistării persoanelor juridice prin consilier juridic sau prin avocat în etapa procesuală a recursului — reprezintă o limitare rezonabilă care să nu fie disproporționată față de obiectivul urmărit și care să nu transforme dreptul într-unul iluzoriu/teoretic. Conform testului de proporționalitate, măsură luată trebuie să fie **adecvată** — capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, **necesară** — indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și **proporțională** — justul echilibru între interesele concrete pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit. În acest sens, scopul urmărit de legiuitor prin instituirea obligației persoanelor juridice de a fi reprezentate de consilier juridic sau de avocat la redactarea cererii și a motivelor de recurs, precum și în exercitarea și susținerea acestuia este unul legitim, fiind reprezentat de impunerea unei rigori și discipline procesuale, asigurarea unei reprezentări juridice adecvate a părților și asigurarea funcționării corespunzătoare a instanțelor de recurs care examinează numai chestiuni de legalitate, respectiv conformitatea hotărârii pronunțate cu legea, ceea ce corespunde noii viziuni asupra recursului reglementat ca o cale extraordinară de atac, potrivit căreia condițiile de exercitare sunt stricte, iar motivele de recurs sunt limitativ circumscrise reprezentării legalității. De asemenea, instituirea obligativității reprezentării părților — persoane juridice prin consilier juridic sau avocat în calea de atac a recursului, respectiv obligația redactării cererii de recurs, precum și a exercitării și susținerii recursului numai prin consilier juridic sau avocat constituie o măsură adecvată pentru impunerea unei rigori și discipline procesuale și, prin prisma finalității sale, este necesară pentru atingerea scopului urmărit.

30. Referitor la existența justului echilibru între măsura care a determinat limitarea dreptului de acces liber la justiție și scopul legitim urmărit, Curtea constată că nu există un raport rezonabil de proporționalitate între cerințele de interes general referitoare la buna administrare a justiției și protecția dreptului la apărare și a accesului liber la justiție. Astfel, prin condiționările impuse realizării interesului general menționat este afectat în mod iremediabil interesul persoanei care dorește să recurgă la concursul justiției în vederea realizării drepturilor și intereselor sale legitime. Condiționarea exercitării căii de atac de angajarea sau numirea unui consilier juridic sau de încheierea, în mod obligatoriu, a unui contract de asistență judiciară, drept condiție de admisibilitate a recursului, impune în sarcina persoanei juridice atât condiții excesive pentru exercitarea căii de atac a

recursului, cât și costuri suplimentare pentru plata serviciului justiției.

31. Dispozițiile legale criticate încalcă art. 24 din Constituție, garanție a dreptului la un proces echitabil, atât din perspectiva intimatului, cât și din cea a recurentului, din moment ce această dispoziție constituțională nu vizează doar apărarea în procesul desfășurat în fața primei instanțe de judecată, ci și dreptul de apărare prin exercitarea căilor legale de atac împotriva unor constatări de fapt sau de drept ori unor soluții adoptate de o instanță de judecată care sunt considerate greșite de către una sau alta dintre părțile din proces. În situația în care partea interesată este împiedicată să exercite calea de atac, aceasta nu își va putea valorifica și apăra drepturile în fața instanței de recurs.

32. În concluzie, dispozițiile de lege criticate contravin art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare, deoarece măsura care a determinat limitarea dreptului de acces liber la justiție (și anume instituirea obligativității reprezentării convenționale în recurs) este excesivă față de scopul legitim urmărit, conducând la imposibilitatea exercitării căii de atac a recursului, prevăzute de lege. În același sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, în interpretarea art. 6 paragraful 1 din Convenție, prin Hotărârea din 10 iulie 2001, pronunțată în *Cauza Tricard împotriva Franței*, a statuat că reglementările privind formalitățile pentru declararea unei căi de atac vizează asigurarea unei bune administrări a justiției și respectarea principiului securității juridice. Însă regulile respective nu trebuie să împiedice justițiabilul să utilizeze o cale de atac disponibilă (paragraful 29).

33. În sensul celor arătate anterior, Curtea observă că, dacă persoanele fizice pot beneficia de ajutorul public judiciar conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, dar care nu poate fi considerat un remediu judiciar capabil să asigure accesul tuturor cetățenilor la calea de atac a recursului (a se vedea în acest sens paragrafele 40—42 din Decizia Curții Constituționale nr. 462 din 17 septembrie 2014), persoanele juridice pot beneficia, în anumite condiții stricte, doar de facilități sub formă de reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, potrivit art. 42 alin. (2)—(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013.

34. Pe lângă cheltuielile ocazionate de plata taxei judiciare de timbru, persoanele juridice, părți în cadrul unui litigiu, suportă și cheltuielile ocazionate de contractarea unor servicii juridice de consultanță, asistență și reprezentare pentru a putea promova calea extraordinară de atac a recursului, în condițiile

stabilite de dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă. Or, în situația unor persoane juridice de drept public ori privat aflate într-o situație economică precară sau care nu pot efectua plăți având conturile bancare blocate și care nu au angajat un consilier juridic, Curtea reține că condiționarea exercitării căii de atac de angajarea sau numirea unui consilier juridic ori de încheierea, în mod obligatoriu, a unui contract de asistență judiciară impune în sarcina persoanei juridice condiții excesive pentru exercitarea căii de atac a recursului, precum și costuri suplimentare pentru plata serviciului justiției, astfel încât pentru aceasta se creează un cadru juridic de natură a descuraja apelarea la serviciul justiției.

35. Nu în ultimul rând, trebuie reiterat impedimentul legal, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 12 iunie 2012, care prin art. I, referitor la asigurarea serviciilor juridice de consultanță, de asistență și/sau de reprezentare pentru autoritățile și instituțiile publice ale administrației publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și regiile autonome, care au în structura organizatorică personal propriu de specialitate juridică, a instituit regula potrivit căreia aceste servicii se asigură, în primul rând, de către personalul propriu, respectiv de către personalul de specialitate juridică angajat în aceste entități. Numai în situații temeinic justificate, în care activitățile juridice de consultanță, de asistență și/sau de reprezentare, necesare entităților mai sus menționate, nu se pot asigura de către personalul de specialitate juridică angajat în aceste entități, pot fi achiziționate servicii de această natură, în condițiile legii. În acest sens, Curtea reține că devin aplicabile dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare. Indiferent de procedura de atribuire a contractului de achiziție publică la care se apelează, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006, trebuie avut în vedere faptul că exercitarea căii de atac și redactarea corectă a motivelor de recurs riguros fundamentate trebuie realizate în termenul legal, existând riscul depășirii acestui termen până la finalizarea și concretizarea procedurii de achiziție.

36. De asemenea, Curtea observă că, prin constatarea ca neconstituțional a art. 84 alin. (2) din Codul de procedură civilă, normele de trimitere la acesta rămân fără obiect (a se vedea în acest sens Decizia nr. 82 din 20 septembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 19 martie 1996).

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, din oficiu, și, respectiv, de Unitatea Administrativ-Teritorială Comuna Moșnița Nouă, prin primar, în dosarele nr. 5.367/30/2013 și nr. 6.964/30/2013, de Unitatea Administrativ-Teritorială Comuna Moșnița Nouă în dosarele nr. 5.370/30/2013 și nr. 5.387/30/2013 ale Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și, respectiv, de Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, din oficiu, în dosarul acestei instanțe nr. 11.801/30/2013 și constată că dispozițiile art. 13 alin. (2)

teza a doua, ale art. 84 alin. (2), precum și ale art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs de către persoanele juridice prin avocat sau consilier juridic, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din 23 iunie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 506

din 30 iunie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de către judecătorul de cameră preliminară în Dosarul nr. 79/113/2015 al Tribunalului Brăila — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 331D/2015.

2. La apelul nominal lipsește partea Marcela Negoită, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că procedura admiterii în principiu a cererii de revizuire este o procedură de verificare a regularității cererii, respectiv a îndeplinirii condițiilor în care poate fi exercitată calea extraordinară de atac, și nicidecum o procedură care să vizeze o acuzație în materie penală, respectiv fondul cauzei, aceste considerații regăsindu-se și în Decizia nr. 255 din 7 aprilie 2015 a Curții Constituționale. În continuare, face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Decizia din 6 mai 2003, pronunțată în Cauza *Franz Fischer împotriva Austriei*, în care s-a reținut că dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului nu sunt aplicabile unei proceduri care tinde să redeschidă un proces penal, căci o persoană, odată judecată și condamnată printr-o hotărâre cu caracter definitiv, nu mai este o persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni în sensul art. 6 din Convenție. De asemenea, în decizia precitată s-a reținut că, într-o astfel de procedură, instanța nu statuează asupra unei acuzații în materie penală, ci verifică dacă condițiile care permit redeschiderea unei proceduri sunt întrunite, dispozițiile art. 6 din Convenție nefiind incidente. Totodată, face referire la Hotărârea din 29 octombrie 1991, pronunțată în Cauza *Helmers împotriva Suediei*, paragraful 36, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că în

cazul procedurilor care au ca obiect autorizarea unui apel sau care consacră verificarea unor aspecte de drept și nu de fapt sunt îndeplinite condițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, chiar dacă instanța de apel sau de casație nu oferă reclamantului posibilitatea să se exprime în fața sa, în persoană. Transpunând aceste considerații din paragraful 36 al hotărârii precitate rezultă că, dacă acceptăm ipoteza că art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ar fi incident în cauza de față, exigențele sale sunt satisfăcute chiar dacă persoana (n.r. revizuentul) nu are posibilitatea ca, în procedura de admisibilitate în principiu a cererii de revizuire, să se prezinte și să își susțină interesele în fața instanței, având în vedere faptul că este o procedură care, potrivit sintagmei din paragraful 36, menționat, „autorizează sau verifică autorizarea exercitării dreptului la calea extraordinară de atac”. Cu referire la normele procesual penale criticate arată că, potrivit doctrinei, deși părțile nu sunt citate în procedura de admisibilitate în principiu a cererii de revizuire, în măsura în care sunt prezente, ascultarea lor este posibilă. Totodată, cu privire la participarea procurorului în procedura de soluționare a admisibilității în principiu a cererii de revizuire, susține că jurisprudența nu este unitară. De pildă, în ansamblul instanțelor Curții de Apel București practica este unitară în sensul participării procurorului, în țară însă lucrurile nu stau la fel, iar procedura se desfășoară fără participarea părților și a procurorului. Observă că judecătorul de cameră preliminară, autor al excepției, în cuprinsul motivelor de neconstituționalitate, compară procedura de admisibilitate în principiu a cererii de revizuire cu alte proceduri-filtru, însă apreciază că aceste comparații sunt pertinente până la un punct, dincolo de care nu au nivelul de rigoare necesar pentru a fundamenta concluzia la care ajunge autorul. Astfel, arată că se aduce în discuție procedura în cazul redeschiderii procesului penal, respectiv art. 469 alin. (1) din Codul de procedură penală, însă, în această procedură, este de observat faptul că, odată cu constatarea admisibilității cererii de redeschidere a procesului penal, este desființată de drept hotărârea contestată, se redeschide procesul și se rejudecă cauza. Or, aceste aspecte nu au loc în faza de admisibilitate în principiu a cererii de revizuire, potrivit art. 459 din Codul de procedură penală, ci au loc în faza rejudecării pe fond a cererii de revizuire, conform art. 461 și art. 462 din Codul de procedură penală, așa încât numai dacă se admite cererea de revizuire pe fond se desființează hotărârea. Apreciază că o comparație ar fi

fost pertinentă între normele procesual penale ale art. 469, pe de o parte, și art. 461, respectiv art. 462, pe de altă parte, întrucât numai în acestea se regăsesc similitudini între cele două proceduri. În concluzie, având în vedere cele precizate, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 13 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 79/113/2015, **Tribunalul Brăila — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată din oficiu de către judecătorul de cameră preliminară într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire în materie penală.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** judecătorul de cameră preliminară, autor al excepției, arată că, în temeiul art. 363 din Codul de procedură penală, în lipsa vreunei limitări, admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire trebuie să fie discutată în camera de consiliu cu participarea procurorului sub sancțiunea nulității absolute, conform dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. d) din același cod. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, în ceea ce privește soluționarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire — cale extraordinară de atac — în camera de consiliu, fără citarea părților, dar cu participarea procurorului, conform interpretării de mai sus, este întemeiată, deoarece, deși procurorul are acces la dosarul cauzei și se prezintă în sala de ședință, în camera de consiliu, unde își poate expune argumentele pentru admisibilitatea sau nu a cererii de revizuire, partea interesată, revizuentul, nu este în măsură să își expună argumentele sale în aceleași condiții, nu cunoaște motivele pe care le formulează procurorul în ședința din camera de consiliu și, astfel, nu este în măsură să își dezvolte toate apărările. Apreciază că prezența în fața instanței de judecată ori a judecătorului de cameră preliminară a revizuentului alături de reprezentantul Ministerului Public, la dezbaterile admisibilității în principiu a cererii de revizuire, este un element esențial al asigurării principiului contradictorialității, al unui proces echitabil, al respectării dreptului la apărare, precum și al egalității de arme între acuzare și apărare și al egalității în fața autorităților judiciare. În continuare, judecătorul de cameră preliminară arată că este de acord cu faptul că, prin natura și conținutul ei specific, o astfel de procedură prealabilă, de examinare a revizuirii sub aspectul admisibilității în principiu, nu vizează însăși soluționarea căii extraordinare de atac, ci doar verificarea întrunirii condițiilor de exercitare a acesteia referitoare la încadrarea cererii în termenul legal, la întemeierea ei pe cazurile prevăzute de lege și depunerea ori invocarea mijloacelor de probă în dovedirea cazului de revizuire. Altfel spus, instanța se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției, ca și în cazul judecării recuzării sau a strămutării pricinilor. Totodată, judecătorul de cameră preliminară este de acord cu faptul că, așa cum a stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european al drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției, „drepturi civile” și deci nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (invocă, în acest sens, Decizia din 8 octombrie 1976, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza X, Y și Z împotriva Elveției, și Decizia din 9 mai 1989, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza Helmers împotriva Suediei). În acest context apreciază că, și în condițiile în care este vorba despre parcurgerea unui asemenea filtru a unei proceduri vizând admisibilitatea în principiu a unei cereri, iar nu a însuși fondului cererii, legiuitorul trebuie să clarifice textul legii și să se

decidă dacă dă posibilitatea părților și procurorului de a participa la o asemenea procedură ori, dimpotrivă, dacă procedura-filtru se desfășoară fără participarea acestora, în camera de consiliu, așadar fără dezbateri. În continuare, susține că nu se pun probleme de constituționalitate a unor astfel de dispoziții în cadrul unei proceduri-filtru, care nu angajează fondul cauzei, dacă nu sunt invitate părțile și procurorul pentru a pune concluzii, în considerarea jurisprudenței anterioare a Curții Constituționale, însă, dacă la o astfel de procedură-filtru este chemat numai unul dintre participanții la procesul penal — una dintre părțile cauzei ori numai procurorul — fără a fi chemat și participantul aflat pe poziții de contradictorialitate, nu mai poate fi vorba despre o procedură care se desfășoară cu ușile închise, fără dezbateri, ci despre o procedură care angajează dezbateri pe admisibilitatea în principiu a cererii, discuții care, conform dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, au loc numai cu procurorul, fără a fi chemat și titularul cererii pentru a i se face cunoscute concluziile reprezentantului Ministerului Public și fără a i se da posibilitatea acestuia de a face cunoscut magistratului ce se va pronunța asupra admisibilității în principiu a cererii care sunt motivele pentru care trebuie să fie respinse argumentele reprezentantului Ministerului Public, care sunt propriile argumente ale titularului cererii. Or, din această perspectivă, apreciază că prevederile criticate nu respectă egalitatea de arme, egalitatea părților și a procurorului în fața legii și a autorităților judiciare, dreptul la apărare, accesul efectiv la justiție și echitatea procesului penal, mai cu seamă contradictorialitatea acestuia. Arată că vechiul Cod de procedură penală, în redactarea de până la intrarea în vigoare a Legii nr. 202/2010, dar și după intrarea în vigoare a acestui act normativ, a respectat aceste principii, prin faptul că, anterior legii amintite, se prevedea în art. 403 alin. (1) că „*Instanța, ascultând concluziile procurorului și ale părților, examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu*”, ulterior, prin modificarea intervenită asupra acestui text de lege, prevăzându-se că „*Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului. Instanța examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu*”. Așadar, arată că legiuitorul vechiului Cod de procedură penală a avut de fiecare dată în vedere să respecte principiul egalității între procuror și părțile unei cauze penale, lucru care nu s-a mai întâmplat la redactarea noului text de lege, respectiv art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „*Admiterea în principiu*”, care au următorul

conținut: „Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților”.

10. În opinia judecătorului de cameră preliminară, autor al excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 referitor la dreptul la apărare, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 255 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 26 mai 2015, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, motivele de neconstituționalitate invocate de autor și reținute în decizia precitată constând, în esență, în faptul că examinarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire nu are loc în ședință publică, părțile fiind, astfel, în imposibilitate de a-și susține punctul de vedere în fața instanței.

12. În considerentele deciziei precitate Curtea a reținut că procedura examinării admisibilității în principiu a cererii de revizuire este faza procesuală în care instanța verifică, în camera de consiliu, fără citarea părților: dacă cererea a fost formulată în termen și de o persoană având calitatea procesuală prevăzută de art. 455 din Codul de procedură penală; dacă au fost invocate temeiuri legale pentru redeschiderea procedurilor penale; dacă faptele și mijloacele de probă în baza cărora este formulată cererea nu au fost prezentate într-o cerere anterioară de revizuire care a fost judecată definitiv și, totodată, dacă acestea conduc, în mod evident, la stabilirea existenței unor temeiuri legale ce permit revizuirea; dacă persoana care a formulat cererea s-a conformat cerințelor instanței și a completat cererea, în termenul stabilit de instanță, cu privire atât la cazurile de revizuire pe care se întemeiază, la mijloacele de probă în dovedirea acestora, cât și cu privire la anexarea copiilor certificate de pe înscrisurile de care revizuentul înțelege a se folosi în proces.

13. Așadar, Curtea a reținut că procedura reglementată de normele procesual penale ale art. 459 alin. (2) privește examinarea admisibilității exercitării unui drept, iar nu o judecată asupra temeiniciei solicitării ce face obiectul exercitării aceluși drept, deci nu vizează însăși soluționarea căii extraordinare de atac a revizuirii, instanța neimplicându-se în niciun fel în judecata pe fond a unei acuzații în materie penală, aceasta verificând cererea de revizuire doar sub aspectul regularității sale, respectiv al îndeplinirii condițiilor în care poate fi exercitată referitor la hotărârile ce pot fi atacate, cazurile ce o justifică, titularii cererii și termenul de introducere. Așa fiind, instanța pronunțându-se doar asupra unor aspecte de ordin pur legal, a căror examinare nu fac cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților și, constatându-se absența oricărui repercușiuni importante asupra situației revizuentului, Curtea a reținut că prevederile de lege criticate nu înfrâng accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

14. Mai mult, Curtea constată că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la aplicabilitatea laturii penale a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în cazul examinării admisibilității în principiu a exercitării căilor de atac extraordinare justifică soluția și considerentele din Decizia nr. 255 din 7 aprilie 2015. Astfel, Curtea reține că, prin Decizia din 6 mai 2003, pronunțată în Cauza *Franz Fischer împotriva Austriei*, Cererea nr. 27.569/02, Curtea de la Strasbourg a reamintit jurisprudența sa constantă, potrivit căreia art. 6 din Convenție nu se aplică unei proceduri care urmărește redeschiderea unei proceduri penale, întrucât persoana a cărei condamnare a intrat în puterea lucrului judecat și care solicită o asemenea redeschidere nu este „acuzată de o infracțiune”, în sensul art. 6 din Convenție, ceea ce înseamnă că

nu face obiectul unei „acuzații în materie penală” (a se vedea și Decizia Comisiei din 16 mai 1995, pronunțată în Cauza *Oberschlick împotriva Austriei*, cererile nr. 19.255/92 și 21.655/93, Decizia din 25 mai 1999, pronunțată în Cauza *Dankevich împotriva Ucrainei*, Cererea nr. 40.679/98, Decizia din 6 ianuarie 2000, pronunțată în Cauza *Sonnleitner împotriva Austriei*, Cererea nr. 34.813/97, și Decizia din 20 martie 2001, pronunțată în Cauza *Kucera împotriva Austriei*, Cererea nr. 40.072/98). Prin Decizia din 6 mai 2003, pronunțată în Cauza *Franz Fischer împotriva Austriei*, precitată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că procedura prevăzută de art. 363a din Codul de procedură penală austriac, care instituie posibilitatea de a redeschide o procedură penală ca urmare a constatării de către Curte a unei încălcări a Convenției, este comparabilă cu procedura de redeschidere a unei proceduri penale mai sus menționate, având în vedere că este declanșată de către o persoană a cărei condamnare a rămas definitivă și vizează pronunțarea nu asupra unei „acuzații în materie penală”, ci asupra problemei de a ști dacă sunt îndeplinite condițiile pentru reluarea procedurii penale. Prin urmare, Curtea a reținut că art. 6 din Convenție nu se aplică procedurii în cauză. În același sens este și Decizia din 6 iulie 2010, pronunțată în Cauza *Öcalan împotriva Turciei*, Cererea nr. 5.980/07. Totodată, Curtea de la Strasbourg a statuat că numai procedurile ulterioare autorizării reînvestirii instanței penale pot fi considerate ca vizând stabilirea temeiniciei unei acuzații în materie penală (Hotărârea din 3 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Löffler împotriva Austriei*, paragrafele 18—19).

15. În prezenta speță, judecătorul de cameră preliminară, autor al excepției, introduce însă o nouă critică, arătând că, în temeiul art. 363 din Codul de procedură penală, în lipsa vreunei limitări, admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se discută în camera de consiliu cu participarea procurorului sub sancțiunea nulității absolute conform dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. d) din același cod. În aceste condiții, apreciază că prezența în fața instanței de judecată ori a judecătorului de cameră preliminară a revizuentului alături de reprezentantul Ministerului Public, la dezbaterile admisibilității în principiu a cererii de revizuire, este un element esențial al asigurării principiului contradictorialității, al unui proces echitabil, al respectării dreptului la apărare, precum și al egalității de arme între acuzare și apărare și al egalității în fața autorităților judiciare. Or, din această perspectivă, apreciază că prevederile criticate nu respectă egalitatea de arme, egalitatea părților și a procurorului în fața legii și a autorităților judiciare, dreptul la apărare, accesul efectiv la justiție și echitatea procesului penal, mai cu seamă contradictorialitatea acestuia.

16. Curtea reține astfel că, prin Decizia nr. 255 din 7 aprilie 2015, dispozițiile art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală au fost analizate din perspectiva altor critici de neconstituționalitate.

17. Referitor la procedura examinării admisibilității în principiu a cererii de revizuire, Curtea observă că normele procesual penale ale art. 403 alin. (1) din Codul de procedură penală din 1968, în redactarea de până la intrarea în vigoare a Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, prevedeau că „*Instanța, ascultând concluziile procurorului și ale părților, examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile prevăzute de lege și dacă din probele strânse în cursul cercetării efectuate de procuror rezultă date suficiente pentru admiterea în principiu*”. Ulterior, prin modificarea intervenită asupra acestui text de lege conform art. XVII pct. 52 din Legea nr. 202/2010, s-a prevăzut că „*Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului*”. Noul Cod de procedură penală stabilește, în art. 459 alin. (2), că „*Admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților*”.

18. Curtea reține că omisiunea noului Cod de procedură penală de a reglementa, în mod expres, faptul că procurorul nu participă la admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire a dat naștere, în practică și doctrină, interpretării potrivit căreia participarea procurorului într-o astfel de procedură este obligatorie. Temeiul acestei interpretări îl constituie normele procesual penale cuprinse în art. 363 — având denumirea marginală „*Participarea procurorului la judecată*” — coroborate cu cele ale art. 353 alin. (9) — potrivit cărora „*Participarea procurorului la judecata cauzei este obligatorie*”, căile extraordinare de atac (între care și revizuirea) făcând parte din titlul III — „*Judecata*” — al Codului de procedură penală.

19. Curtea reține că și în cazul admisibilității în principiu a contestației în anulare, o altă cale extraordinară de atac, actualul Cod de procedură penală prevede la art. 431 alin. (1) faptul că „*Instanța examinează admisibilitatea în principiu, în camera de consiliu, fără citarea părților*”. Anterior, art. 391 din Codul de procedură penală din 1968 avea un conținut identic cât privește citarea părților. Întrucât practica nu a fost unitară sub aspectul participării procurorului la desfășurarea acestei din urmă proceduri, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, prin Decizia nr. 3 din 19 ianuarie 2015, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, că admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează în cameră de consiliu, „*fără citarea părților, cu participarea procurorului*”. În motivarea acestei soluții, Înalta Curte a reținut următoarele: dispozițiile art. 363 alin. (1) din Codul de procedură penală, care consacră obligativitatea prezenței procurorului la judecată, instituie o regulă cu caracter general, incidentă ori de câte ori este vorba despre o activitate procesuală de judecată, inclusiv în materia căilor extraordinare de atac, în lipsa unei dispoziții exprese contrare; admiterea în principiu a contestației în anulare presupune ca instanța să verifice, între altele, dacă motivele concrete invocate în susținerea căii extraordinare declarate se încadrează în cazurile expres și limitativ prevăzute în art. 426 din Codul de procedură penală, în condițiile în care reglementarea actuală a acestora este diferită de cea prevăzută în Codul de procedură penală din 1968, prin preluarea unora dintre cazurile de casare regăsite anterior în materia recursului; pentru participarea procurorului în această procedură pledează și dispozițiile art. 430 din Codul de procedură penală referitoare la suspendarea executării hotărârii atacate, măsură care poate fi dispusă de instanța sesizată „*luând concluziile procurorului*”, așadar instanța decide asupra suspendării executării hotărârii fie mai înainte, fie cel mai târziu odată cu admisibilitatea în principiu a contestației în anulare, iar aspectele analizate sunt similare, dacă nu chiar identice, cu cele verificate pentru admisibilitatea în principiu; concluzia neparticipării procurorului în procedura admiterii în principiu a contestației în anulare, dedusă din absența unei prevederi legale în acest sens, este infirmată de faptul că, dacă legiuitorul ar fi dorit o asemenea ipoteză, ar fi reglementat-o în mod expres, așa cum a făcut de pildă în cuprinsul art. 341 alin. (5) din Codul de procedură penală și, în acest context, se face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014; nici în reglementarea anterioară a contestației în anulare (art. 391 din Codul de procedură penală din 1968) nu a existat o prevedere legală expresă privind participarea procurorului la examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, însă jurisprudența în această materie, inclusiv a instanței supreme, a fost în sensul participării procurorului atât la judecarea admisibilității în principiu, cât și la judecarea pe fond a contestației în anulare.

20. Revenind la procedura admisibilității în principiu a cererii de revizuire, Curtea observă că o parte dintre argumentele reținute de către Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a motiva participarea procurorului la procedura admisibilității în principiu a contestației în anulare sunt valabile și pentru a justifica participarea reprezentantului Ministerului Public la soluționarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire,

respectiv faptul că, în lipsa unei dispoziții contrare, trebuie să se facă aplicarea art. 363 alin. (1) din Codul de procedură penală care consacră obligativitatea prezenței procurorului la judecată și instituie o regulă cu caracter general, incidentă ori de câte ori este vorba despre o activitate procesuală de judecată, inclusiv în materia căilor extraordinare de atac. Așadar, în condițiile existenței acestei norme, cu caracter general, neparticiparea procurorului în procedura examinării admisibilității în principiu a cererii de revizuire ar fi fost posibilă doar dacă legiuitorul ar fi stabilit expres acest lucru, așa cum a făcut-o prin modificarea dispozițiilor art. 403 alin. (1) din Codul de procedură penală din 1968, conform art. XVII pct. 52 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, când s-a prevăzut că admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului.

21. În continuare, cât privește desfășurarea activității procesuale de judecată în admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire, Curtea reține că instanța de judecată verifică cererea de revizuire sub aspectul regularității sale și îndeplinirii condițiilor de folosire a acestei căi de atac extraordinare, realizându-se în fapt o judecată (*judicium rescindens*). Astfel, potrivit dispozițiilor art. 459 din Codul de procedură penală, instanța examinează dacă cererea de revizuire este făcută în condițiile legii, respectiv cu privire la o hotărâre definitivă, în termen, de către o persoană îndreptățită să folosească calea de atac a revizuirii, pentru temeiuri care corespund cazurilor de revizuire, reglementate expres de lege.

22. De asemenea, Curtea reține că instanța examinează dacă din probele depuse odată cu cererea de revizuire rezultă date suficiente pentru ca judecata asupra cererii să continue, deci cererea să fie admisă în principiu [art. 459 alin. (3) lit. e) din Cod]. Aceste verificări de probe apar ca necesare în cazul de revizuire reglementat la art. 453 alin. (1) lit. a) din Cod — când s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză — fiind necesar ca faptele probatorii să fie noi, nefiind posibilă o prelungire a probatoriului pentru fapte sau împrejurări cunoscute de instanță și nicio readministrare sau o reinterpretare a probatoriului administrat, iar în cazurile prevăzute la lit. b), c) și d) ale aceluiași articol, referitoare la mărturii mincinoase, înscrisuri false, fapte ilicite comise de subiecți oficiali, atunci când acestea nu sunt dovedite prin hotărâri judecătorești. În verificarea probelor depuse odată cu cererea de revizuire, în această procedură, se face aplicarea dispozițiilor din partea generală a Codului de procedură penală privitoare la probe și mijloace de probă.

23. Totodată, Curtea reține că, odată cu admiterea în principiu a cererii de revizuire (sau ulterior acesteia), instanța poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii supuse revizuirii și poate dispune respectarea de către condamnat a unora dintre obligațiile prevăzute la art. 215 alin. (1) și (2) privind conținutul controlului judiciar.

24. Așadar, Curtea reține că admisibilitatea în principiu este o judecată de ordin procesual, privind regularitatea și seriozitatea cererii de revizuire pentru a se decide dacă este sau nu cazul să fie efectuat un control judecătorec prin rejudecarea cauzei care face obiectul cererii de revizuire. Doctrina în materie arată că admisibilitatea în principiu este o activitate procesuală de statuare, privind exercitarea unui drept procesual și, implicit, soluționarea unei situații procesuale, deci o judecată.

25. Având în vedere toate cele precizate, Curtea urmează a analiza incidența, în această procedură, a dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil.

26. Cât privește dreptul la un proces echitabil, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, Curtea a reținut că un aspect fundamental al acestui drept constă în

caracterul contradictoriu al procedurii și egalitatea armelor între acuzare și apărare.

27. Cât privește contradictorialitatea, în Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, paragrafele 35 și 36, Curtea a reținut că acest concept este definit în doctrină ca dreptul fiecărei părți de a participa la prezentarea, argumentarea și dovedirea pretențiilor sau apărărilor sale, precum și dreptul de a discuta și combate susținerile și probele celeilalte părți. Contradictorialitatea se traduce în aducerea la cunoștința celeilalte părți a argumentelor de fapt și de drept, pe de-o parte, și posibilitatea celeilalte părți de a răspunde acestora, pe de altă parte. Astfel, contradictorialitatea este, în primul rând, posibilitatea reală de a dezbate în fața judecătorului tot ceea ce este avansat în drept sau în fapt de către adversar și tot ceea ce este prezentat de acesta, probe sau alte documente. Din perspectiva protejării drepturilor omului, Curtea a observat că principiul contradictorialității este un element al principiului egalității armelor și al dreptului la un proces echitabil.

28. În ceea ce privește principiul egalității armelor — unul dintre elementele conceptului mai larg de proces echitabil, acesta presupune ca fiecare parte să dispună de posibilitatea rezonabilă de a-și prezenta cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație dezavantajoasă față de adversarul său.

29. Așa fiind, Curtea constată că, potrivit normelor procesual penale referitoare la admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire, în redactarea de până la intrarea în vigoare a Legii nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, instanța soluționează admisibilitatea în principiu ascultând concluziile procurorului și ale părților, în condiții de publicitate, contradictorialitate și oralitate, cu respectarea dreptului la apărare, ulterior, prin modificarea intervenită asupra acestor norme prevăzându-se că admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță, în camera de consiliu, fără citarea părților și fără participarea procurorului, procedura pierzând caracterul contradictoriu și oral, legiuitorul păstrând însă echitatea acesteia prin reglementarea, în mod expres, a excluderii atât a părților, cât și a procurorului deopotrivă. Prin urmare, Curtea constată că precedentele soluții legislative satisfac pe deplin exigențele unui proces echitabil, din perspectiva egalității de arme între acuzare și apărare.

30. Dispozițiile actualului Cod de procedură însă, prin excluderea numai a părților de la soluționarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire, fără a dispune expres cu privire la neparticiparea procurorului, acesta fiind prezent în temeiul normelor de generală aplicare ale art. 363 alin. (1) din Codul de procedură penală, determină ruperea echilibrului procesual. Așa

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de către judecătorul de cameră preliminară în Dosarul nr. 79/113/2015 al Tribunalului Brăila — Secția penală și constată că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților” este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Brăila — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 iunie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

încât Curtea constată că, în condițiile în care participarea procurorului în procedura de admisibilitate în principiu a cererii de revizuire este obligatorie, exigențele unui proces echitabil sunt înfrânte, de vreme ce nu se respectă egalitatea de arme între acuzare și apărare.

31. În aceste condiții, Curtea reține că excluderea *ab initio* a revizuentului din această primă fază a căii de atac extraordinare a revizuirii și soluționarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire doar cu participarea procurorului plasează revizuentul într-o poziție dezavantajoasă față de reprezentantul Ministerului Public. Astfel, revizuentul nu se bucură de posibilitatea reală de a aduce comentarii referitoare la tot ceea ce este avansat în drept sau în fapt de către procuror și la tot ceea ce este prezentat de acesta cu privire la eventuala excludere a unor probe, la suspendarea executării hotărârii supuse revizuirii ori cu privire la instituirea în sarcina sa a obligațiilor ce rezultă din dispunerea măsurii controlului judiciar. Așadar, prin excluderea revizuentului din această procedură este restrânsă în mod absolut posibilitatea acestuia de a avea cunoștință și de a dezbate susținerile parchetului, revizuentul plasându-se astfel într-o situație dezavantajoasă față de procuror.

32. În concluzie, atâta vreme cât admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se soluționează cu participarea procurorului, din perspectiva contradictorialității, ca element definitoriu al egalității de arme și al dreptului la un proces echitabil, Curtea reține că norma legală trebuie să permită citarea părților, fiind suficient să li se asigure părților posibilitatea participării în această etapă procesuală, judecătorul putând decide asupra admisibilității în principiu a cererii de revizuire și fără participarea părților atât timp cât acestea au fost legal citate, de vreme ce, astfel cum a reținut Curtea în jurisprudența sa, dreptul la un proces în contradictoriu înseamnă, într-un proces penal, că atât procurorului, cât și părții trebuie să li se ofere posibilitatea de a avea cunoștință și de a putea aduce observații referitoare la toate probele prezentate sau la observațiile depuse de către cealaltă parte în vederea influențării deciziei instanței.

33. În consecință, soluția legislativă cuprinsă în art. 459 alin. (2) din Codul de procedură penală, potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților”, este neconstituțională, întrucât încalcă art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, și, prin urmare, în această procedură, la care participă procurorul, trebuie citate părțile, în scopul asigurării posibilității acestora de a participa la această etapă procesuală.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**

privind actualizarea valorilor de inventar ale unor bunuri aflate în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, instituție publică aflată în subordinea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, prevăzute în anexa nr. 12 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a reevaluării

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale unor bunuri imobile ce alcătuiesc domeniul public al statului, din administrarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, instituție publică aflată în subordinea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, prevăzute în anexa nr. 12 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu

modificările și completările ulterioare, ca urmare a reevaluării, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor și Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificările corespunzătoare în Inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR
GABRIEL OPREA

Contrasemnează:

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Mihail Făcă,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 8 iulie 2015.
Nr. 542.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunurilor imobile aflate în domeniul public al statului
și în administrarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului,
instituție publică aflată în subordinea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,
a căror valoarea de inventar se actualizează ca urmare a reevaluării

1. Ordonator principal de credite (ministere sau autorități ale administrației publice centrale)		163354444	Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor			
2. Ordonator secundar de credite		16462898	Agenția Națională pentru Protecția Mediului			
3. Ordonator terțiar de credite						
4. Regii autonome și companii/societăți naționale aflate sub autoritatea ordonatorului principal de credite, institute naționale de cercetare-dezvoltare care funcționează în baza Ordonanței Guvernului nr. 57/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare, și, după caz, societăți comerciale cu capital majoritar						
Nr. crt.	Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
1	35608	8.29.08	Teren și clădire administrativă, clădire laborator	D+P+E+M Suprafața = 712 mp	Țara: România; județul: Bacău; MRJ Bacău; Str. Oituz nr. 23	1.408.674

Nr. crt.	Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
2	37877	8.29.08	Teren intravilan	S = 1.320 mp	Țara: România; județul: Olt; MRJ Slatina; str. Ion Moroșanu nr. 2	431.481
3	37946	8.29.08	Teren clădire sediu	Suprafață teren = 3.000 mp, umplutură în albia majoră a râului Dâmbovița, parcela CC157	Țara: România; județul: Dâmbovița; MRJ Târgoviște, Calea Ialomiței; —; nr. 1	356.669
4	40073	8.29.08	Teren sediu	S totală = 1.663 mp	Țara: România; județul: Tulcea; Str. 14 Noiembrie nr. 5	598.905
5	40074	8.29.08	Teren DANA	S totală = 1.500 mp	Țara: România; județul: Tulcea; Zona industrială de est	113.829
6	63545	8.29.08	Clădire Stație meteo Sf. Gheorghe	Sc = 58,53 mp TC PARTER; SOLC CĂRĂMIDĂ	Țara: România; județul: Tulcea; comuna Sf. Gheorghe nr.	56.742
7	107516	8.28.03	Laborator	Clădire P+2, S construită = 165,63 mp, S utilă = 259,3 mp	Țara: România; județul: Caraș-Severin, Str. Căminelor nr. 5—9	390.000
8	107517	8.28.03	Laborator	Clădire parter S constr = 157 mp	Țara: România; județul: Caraș-Severin; orașul Moldova Nouă, Str. Unirii nr.	19.284
9	107520	8.29.08	Clădire sediu	S.teren = 1.790,89 mp, S constr = 909,5 mp, Sd = 2.735,03 mp	Țara: România; județul Hunedoara; MRJ Deva; Str. Aurel Vlaicu nr.	6.353.678
10	107521	8.29.08	Clădire stație pentru combaterea poluării aerului	S constr. = 174,25 mp, S curte = 3.710,75 mp	Țara: România; județul: Hunedoara; municipiul Hunedoara; Str. Viorele nr. 7	777.595
11	107522	8.29.08	Magazie pentru tuburi de oxigen	S construită = 15 mp	Țara: România; județul: Hunedoara; municipiul Hunedoara; str. Viorele nr. 7	69.210
12	107556	8.29.08	Clădire administrativă	Construcție din cărămidă din șarpantă, casă de reglare gaz metan, instalații de gaz exterioare (atelier, sală, boxe au fost cedate Consiliului Local cu Protocolul nr. 10/10.07.2007)	Țara: România; județul: Mureș; MRJ Târgu Mureș; str. Podeni nr. 10	901.900
13	107557	8.28.03	Laborator	Construcție din cărămidă cu șarpantă	Țara: România; județul: Mureș; MRJ Târgu Mureș; Str. Podeni nr. 10	2.708.900
14	107559	8.28.08	Sediu	Clădire P + 1, dintr-un imobil cu 7 etaje, S curte = 229 mp, S constr. = 630 mp, Sutila = 670 mp, Sdesf = 950 mp	Țara: România; județul: Giurgiu; bd. București nr.; bloc 111, sc. A + B	1.866.223
15	107567	8.29.08	Sediu + Laborator	Clădire P + 2, S construită = 585 mp, Stotală = 1.400 mp	Țara: România; județul: Mehedinți; MRJ Drobeta-Turnu Severin; alea Băile Romane nr. 3	2.024.624
16	107569	8.29.08	Sediu IPM	Etajul 1 + 2 din P + 9, S const = 850 mp	Țara: România; județul: Cluj; MRJ Cluj-Napoca; Calea Dorobanților nr. 99, bloc 9B	1.145.300

Nr. crt.	Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
17	107574	8.29.08	Sediu administrativ + Laboratoare	Construcție S + P + 2, S construită = 320 mp, S desf fără mansardă = 1.225 mp, S totală teren = 1.275 mp	Țara: România; județul: Alba; MRJ Alba Iulia, Str. Lalelelor nr. 7A	2.291.524
18	107577	8.29.08	Sediu + Laboratoare	Clădire D + P + 2 + M, S construită = 241 mp, Sdesf = 1.094,5 mp, Steren = 500 mp	Țara: România; județul: Neamț; MRJ Piatra-Neamț; Piața 22 Decembrie nr.	1.744.958
19	107610	8.29.08	Sediu administrativ	Construcție Scontr. = 572,44 mp, Sd = 841,06 mp, S totală teren = 1.250 mp	Țara: România; județul: Bistrița-Năsăud MRJ Bistrița, Str. Parcului nr. 20	2.864.051
20	107613	8.28.03	Sediu laborator și dispecerat	Construcție D + P + 2E, S = 1.884 mp	Țara: România; județul: Argeș, MRJ Pitești, Pasajul Egalității nr. 50 A	7.417.448
21	107617	8.29.08	Sediu și laboratoare	D + P + 2E S constr. = 194,32 mp, S des. = 715,08 mp	Țara: România; județul: Gorj, MRJ Târgu Jiu, Str. Unirii nr. 76	581.200
22	107618	8.29.08	Teren	S = 1.697 mp	Țara: România; județul: Gorj; MRJ Târgu Jiu; Str. Unirii nr. 76	71.000
23	107620	8.29.08	Împrejmuire metal și plasă	L = 175 m	Țara: România; județul: Gorj; MRJ Târgu Jiu; Str. Unirii nr. 76	37.000
24	107691	8.29.08	Sediu administrativ	Clădire D + P + 3, S constr. = 450 mp, S totală = 970 mp, Sdesf. = 1.486 mp	Țara: România; județul: Botoșani; MRJ Botoșani; bd. Mihai Eminescu nr. 64 bis	2.587.600
25	107695	8.29.08	Sediu administrativ	Clădire D + P + 2 + M, S constr = 275 mp, S totală = 573 mp, S desf = 1.375 mp împrejmuire, platformă betonată, rețea telecomunicații, apă-canal, instalație electrică	Țara: România; județul: Satu Mare; MRJ Satu Mare; str. Mircea cel Bătrân nr. 8B	1.677.040
26	107698	8.29.08	Sediu APM corp A, extindere și modernizare laborator-corp C, clădire APM corp B	S constr = 710 mp, Clădire cărămidă	Țara: România; județul: Olt; MRJ Slatina; str. Ion Moroșanu nr. 2	1.911.442
27	107701	8.29.08	Sediu administrativ, magazie de materiale, garaj	Clădire, P+2 S construcție = 838,7 mp, Sanexe = 24,25 mp	Țara: România; județul: Tulcea; MRJ Tulcea; Str. 14 Noiembrie nr. 5	694.375
28	107705	8.29.08	Clădire exploatare Dană de acostare și laborator pentru analize apă	2 clădiri P, S. clădiri = 66, 22 mp, Sanexe = 2,25 mp, Lgard = 128 mp	Țara: România; județul: Tulcea; MRJ Tulcea nr. -; Zona industrială de Est	51.491
29	107708	8.29.08	Sediu administrativ	Clădire P + 2, S cons = 154 mp, S desf. = 410 mp, S totală = 496,10 mp	Țara: România; județul: Maramureș; MRJ Baia Mare; str. Iza nr. 1A	1.501.350

Nr. crt.	Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
30	107711	8.29.08	Sediu administrativ	Clădire S+P+2 S cons = 250 mp, S desf = 1.042 mp	Țara: România; județul: Sălaj; MRJ Zalău; Str. Parcului nr. 2	2.033.500
31	107716	8.28.03	Clădire + laborator + platformă + garaj	Clădire P + 1 în bloc cu 6 nivele, S constr. = 90, 63 mp, S platformă = 130 mp	Țara: România; județul: Brăila; MRJ Brăila; Bd. Independenței nr. B	1.106.700
32	107754	8.28.03	Sediu laboratoare și dispecerat	Clădire S + P + 1 + M, S constr. = 483 mp, S desf = 1.621 mp, Scurte = 1.200 mp	Țara: România; județul: Harghita; MRJ Miercurea-Ciuc; Str. Marton Aron nr. 43	1.903.812
33	107755	8.28.03	Laborator	Clădire P + M, S constr = 53 mp, S desf. = 96 mp, Scurte = 1.500 mp	Țara: România; județul: Harghita; orașul Cristuru Secuiesc nr. 133	29.272
34	107757	8.28.03	Laborator	Clădire S + P + E, S constr. = 100 mp, S desf. = 300 mp, S curte = 750 mp	Țara: România; județul: Harghita; municipiul Gheorghieni nr. -; km 4	197.249
35	107761	8.29.08	Sediu APM Dâmbovița	2 clădiri P + 2, P + 2 + M	Țara: România; județul: Dâmbovița; MRJ Târgoviște; Calea Ialomiței nr. 1	1.595.683
36	107763	8.29.08	Sediu APM	Clădire S + P + 2 S const = 622,5 mp, S desf. = 1.500 mp, S tot = 2.500 mp	Țara: România; județul: Suceava; MRJ Suceava; Str. Bistriței nr. 1	3.236.000
37	107771	8.28.03	Laborator	Clădire P + 1, S constr. = 450 mp, S teren = 2.000 mp	Țara: România; județul: Călărași; MRJ Călărași; șos. Chiciu nr. 2	2.215.000
38	107772	8.29.08	Teren destinație sediu	S = 722 mp	Țara: România; județul: Bihor; MRJ Oradea nr.	259.186
39	107891	8.29.08	Sediu și laborator	Clădire S+P+3, S desf = 1.703 mp, S teren = 1.432 mp	Țara: România; județul: Sibiu; MRJ Sibiu; Str. Hipodromului nr. 2A	3.658.277
40	116005	8.29.08	Sediu și laborator	Clădire S teren = 389,04 mp, S desf = 725,9 mp	Țara: România; județul: Constanța; MRJ Constanța, Str. Unirii nr. 23	3.497.456
41	116016	8.29.08	Sediu dispecerat și laborator	Clădire S+P+3, blocuri din beton monolit și prefabricate BCA, S constr = 577 mp, S desf = 1.600 mp, Stotală = 1.277 mp	Țara: România; județul: Vâlcea; MRJ Râmnicu Vâlcea; str. Remus Bellu nr. 6	2.071.735
42	117201	8.29.08	Clădire administrativă și laborator	clădire S-P+2+M, S const = 297 mp, S desf = 957,38 mp, S utilă = 832,50 mp	Țara: România; județul: Brașov; MRJ Brașov; Str. Politehnicii nr. 3	1.181.200
43	145301	8.29.08	Imobil Tisovita	Clădire P+1, S constr = 270 mp, S desf = 582 mp, S totală teren = 1.800 m	Țara: România; județul: Mehedinți; comuna Dubova; satul Tisovita	29.214

Nr. crt.	Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar (lei)
44	149631	8.29.08	Sediu APM	Clădire D+P+2+M S. teren = 2.400 mp, S costr = 325,7 mp, S desf = 1.352 mp, Extindere/2008, tip P+2E Sc = 108 mp S des = 324 mp, Dimensiunile actuale ale sediului Sc = 433,70 mp S des = 1.676 mp	Țara: România județul: Teleorman; MRJ Alexandria; Str. Dunării nr. 1	2.424.385
45	149632	8.28.03	Sediu laboratoare Mediaș	Clădire tip P, S = 144,96 mp	Țara: România județul: Sibiu; municipiul Mediaș, Str. Nucului nr. 7	193.100
46	149634	8.29.08	Sediu ARPM	Clădire S constr = 1.541,52 mp, S teren = 1.305,12 mp	Țara: România județul: Galați; municipiul Galați, Str. Regimentului 11 S nr. 2	2.801.860
47	149635	8.29.08	APM Vrancea	Clădire sediu, anexa corp 2, sală de ședințe	Țara: România județul: Vrancea; MRJ Focșani, str. Dinicu Golescu nr. 2	402.000
48	149636	8.29.08	Platformă betonată Dană de acostare	S constr. = 575 mp	Țara: România județul: Tulcea; MRJ Tulcea nr. Zona industrială de Est	56.236
49	149637	8.29.08	Clădire sediu II	S. constr = 125,03 mp, S teren = 423,25 mp, L împrej = 64 ml	Țara: România, județul: Vrancea; MRJ Focșani, Piața Victoriei nr. 5	371.400
50	149639	8.29.08	Sediu APM Bihor	Clădire P+3+M, S constr = 400 mp, S desf = 1.460 mp	Țara: România, județul: Bihor; MRJ Oradea, bd. Dacia nr. 25A	4.044.974
51	149640	8.29.08	Teren	S = 1.000 mp	Țara: România, județul: Bihor; MRJ Oradea; bd. Dacia nr. 25	358.984
52	149659	8.29.08	Teren INC — DPM — Sibiu	Suprafața = 2.136 mp	Țara: România județul: Ilfov, comuna Glina nr.	382.500
53	149660	8.29.08	Sediu INCDPM Sibiu	Clădire, ateliere, magazii, S constr. = 436 mp	Țara: România; județul: Sibiu; MRJ Sibiu; Str. Autogării nr. 14	40.712
54	149661	8.29.08	Sediu INCDPM Sibiu	Clădire stand probe limnigrf, S constr = 124 ml	Țara: România; județul: Sibiu; MRJ Sibiu; Str. Autogării nr. 14	168.788
55	149662	8.29.08	Sediu INCDPM Sibiu	Corp laboratoare și ateliere, Bazin tratate, S constr = 292 mp	Țara: România; județul: Sibiu; MRJ Sibiu; Str. Autogării nr. 14	28.698
56	149904	8.29.08	Platformă meteo	Clădire tip P S constr = 20 mp	Țara: România; județul: Bihor; Stâna de Vale nr.	11.961
57	154580	8.29.08	Teren	S = 109,53 mp	Țara: România; județul: Tulcea; satul Sfântu Gheorghe nr. 294	4.843

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea înscrierii în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, a unui imobil și darea acestuia în administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Arad

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 867 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare, și darea în administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Arad, a unui imobil având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrată din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 10 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR
GABRIEL OPREA

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Sevil Shhaideh
Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 8 iulie 2015.
Nr. 544.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului care se înscrie în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și care se dă în administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Arad

Nr. MFP	Denumirea imobilului	Cod de clasificare	Datele de identificare			Anul dobândirii / dării în folosință	Valoarea de inventar în lei	Situția juridică		Situția juridică actuală	
			Descrierea tehnică (pe scurt)	Vecinătăți (după caz, pe scurt)	Adresa			Baza legală	În administrare/ folosință/ concesiune	Concesiune/ Închiriat/ Dat cu titlu gratuit	Tipul bunului
Ministerul Finanțelor Publice va atribui un număr nou.	Sediul administrativ al Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Arad	8.29.08	Sediu administrativ Construcție P Suprafață construită = 133 mp Suprafață utilă = 109,53 mp Teren Suprafață = 749 mp Nr. cadastral 300202 Nr. carte funciară 300202-C1 Gurahonț	Pe latura nordică — proprietate privată (teren intravilan cu construcție) Pe latura estică — proprietate privată (teren intravilan cu construcție) Pe latura sudică — proprietate privată (teren intravilan cu construcție) Pe latura vestică — depozit lemn și birou avocatură	Județul Arad, localitatea Gurahonț, str. Crișan nr. 14	2013	127.658 122.987 4.671	Proces-verbal de predare-primire nr. 626/5.153/2010 Raport de reevaluare din 10.10.2014	Administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară CUI 9051601 pentru O.C.P.I. Arad		Imobil

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.164/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002, precum și pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Comisiei speciale de retrocedare

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 2 „Componența Comisiei speciale de retrocedare” la Hotărârea Guvernului nr. 1.164/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002,

precum și pentru stabilirea unor măsuri privind organizarea și funcționarea Comisiei speciale de retrocedare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 6 noiembrie 2002, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU INTERIMAR

GABRIEL OPREA

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Ilie Botoș,

secretar de stat

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,

Vlad Ștefan Stoica

Președintele Autorității Naționale pentru Restituirea

Proprietăților,

George Băeșu

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Sevil Shhaideh

București, 8 iulie 2015.

Nr. 546.

ANEXĂ

(Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 1.164/2002)

C O M P O N E N Ţ A

Comisiei speciale de retrocedare

1. Comisia specială de retrocedare va fi formată din următorii membri:

a) George Băeșu, președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților;

b) Alin Lucian Antochi, secretar de stat în cadrul Ministerului Justiției;

c) Florinel-Irinel Frunză, director în cadrul Secretariatului de Stat pentru Culte;

d) Roxana Batâr, reprezentant al Ministerului Finanțelor Publice, șef serviciu, Direcția generală juridică din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală;

e) Eniko Katalin Lacziko, secretar de stat la Departamentul pentru relații interetnice;

f) Viorel Tatu, reprezentant al Ministerului Afacerilor Interne, șef serviciu, Direcția generală juridică din cadrul Ministerului Afacerilor Interne;

g) Ionela Vasile, reprezentant al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, director general al Direcției generale juridice și relația cu Parlamentul.

2. Înlocuirea membrilor Comisiei speciale de retrocedare se face prin decizie a prim-ministrului.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 8**din 27 aprilie 2015**

Dosar nr. 2/2015

Iulia Cristina Tarcea	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale
Nina Ecaterina Grigoraș	— judecător la Secția I civilă — judecător-raportor
Viorica Cosma	— judecător la Secția I civilă
Alina Iuliana Țuca	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Alina Sorinela Macavei	— judecător la Secția I civilă
Laura-Mihaela Ivanovici	— judecător la Secția I civilă
Nicoleta Țândăreanu	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă — judecător-raportor
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă
Constantin Brânzan	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă — judecător-raportor
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Gheorghita Luțac	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Angela Dragne	— judecător la Secția penală
Ana Maria Dascălu	— judecător la Secția penală

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 2/2015 a fost constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 27² alin. (2) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Antonia Constantin.

La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 450 alin. (5) raportat la art. 998—1.000 din Codul de procedură civilă și ale art. 54 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la compunerea completului de judecată, tipul hotărârii care se pronunță și calea de atac căreia îi este supusă hotărârea pronunțată.

Magistratul-asistent referă cu privire la faptul că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctul de vedere al procurorului general, precum și un punct de vedere al judecătorului Valentin Buliga de la Tribunalul Specializat Cluj.

Doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele completului de judecată, constatând că nu există chestiuni prealabile sau excepții, acordă cuvântul reprezentantului procurorului general, doamna procuror Antonia Constantin, asupra recursului în interesul legii.

Doamna procuror Antonia Constantin, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, susține recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii, în sensul de a se stabili că asupra cererii de suspendare provizorie a executării provizorii, formulată potrivit art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă, se pronunță un complet al instanței de apel format din doi judecători și că hotărârea pronunțată este o încheiere, care nu este supusă niciunei căi de atac.

Vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept ce a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța s-a arătat că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 450 alin. (5) raportat la art. 998—1.000 din Codul de procedură civilă și ale art. 54 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la compunerea completului de judecată, tipul hotărârii care se pronunță și calea de atac căreia îi este supusă hotărârea pronunțată.

2. Examenul jurisprudențial

Sesizării Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța i-au fost atașate hotărâri judecătorești pronunțate de 11 dintre

cele 15 curți de apel. Nu au fost atașate hotărâri judecătorești pronunțate de tribunale, ca instanțe de apel, atunci când judecătorii au pronunțat hotărârile executorii de drept sau a căror executare provizorie a fost încuviințată de către instanță.

Din examinarea hotărârilor astfel anexate rezultă următoarele:

I. Cu privire la compunerea completului de judecată:

1. Unele instanțe au considerat că soluționarea cererii de suspendare a executării provizorii se face de către un complet format dintr-un singur judecător.

2. Alte instanțe au considerat că aceste cereri se soluționează într-un complet format din doi judecători.

II. Cu privire la tipul de hotărâre care se pronunță, față de dispozițiile art. 424 din Codul de procedură civilă:

1. Unele instanțe au soluționat cererile întemeiate pe prevederile art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă prin încheiere.

2. Alte instanțe au pronunțat sentințe.

3. Alte instanțe au soluționat aceste cereri prin decizii.

III. Cu privire la calea de atac căreia îi este supusă hotărârea pronunțată asupra cererilor formulate în temeiul art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă, s-au conturat trei opinii, respectiv:

1. Hotărârea este supusă apelului.

2. Hotărârea este supusă recursului.

În considerentele uneia dintre hotărâri, instanța a arătat că această cale de atac, deși nu este prevăzută expres de art. 1.000 din Codul de procedură civilă (art. 999 din Codul de procedură civilă, în forma anterioară Legii nr. 138/2014), este dată de interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 1.000, art. 959 și art. 450 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în forma în vigoare la momentul pronunțării hotărârii, iar calea de atac a recursului este confirmată expres de legiuitor prin modificarea adusă art. 1.000 și 450 din Codul de procedură civilă, prin Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe.

3. Hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac, fiind definitivă.

În considerentele uneia dintre hotărâri, instanța a arătat că hotărârea pronunțată este fără cale de atac, față de dispozițiile art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, apreciate ca dispoziții speciale în materia suspendării provizorii, aplicabile față de dispozițiile art. 1.000 alin. (1) din Codul de procedură civilă din materia ordonanței președințiale.

Înalta Curte de Casație și Justiție, fiind investită cu soluționarea căilor de atac împotriva încheierilor date de curțile de apel în temeiul dispozițiilor art. 450 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în forma anterioară Legii nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe, a pronunțat în mod constant soluții de respingere ca inadmisibile a cererilor denumite „apel”, justificat de faptul că în reglementarea dispozițiilor Codului de procedură civilă și ale Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Înaltei Curți nu i-au fost atribuite competențe în judecarea litigiilor aflate în stadiul procesual al apelului, că nu se poate ca încheierea de suspendare a executării unei hotărâri să fie supusă altor căi de atac decât cele prevăzute pentru hotărârea supusă executării ori că sintagma cuprinsă în art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă „prin ordonanță președințială” se interpretează în sensul aplicabilității dispozițiilor care reglementează procedura specială a ordonanței președințiale la procedura de soluționare a încuviințării provizorii a suspendării executării provizorii în apel, în limita compatibilității lor cu natura

și specificul acestei din urmă proceduri și cu aplicarea principiului *specialia generalibus derogant*.

3. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța

Titularul sesizării nu a exprimat un punct de vedere asupra problemei de drept rezolvate diferit de instanțe.

4. Opinia procurorului general

Procurorul general a considerat că este în litera și spiritul legii opinia potrivit căreia cererea de suspendare a executării provizorii, formulată în temeiul art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă, se judecă de instanța de apel în complet format din doi judecători, hotărârea pronunțată este o încheiere și nu este supusă niciunei căi de atac, fiind definitivă.

S-a reținut că examenul jurisprudențial atașat recursului în interesul legii indică faptul că problemele de drept s-au ridicat în litigii soluționate de curțile de apel care judecă în ultimă instanță, începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și până la modificarea acesteia, prin Legea nr. 138/2014 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe.

S-a opinat că, văzând și aceste modificări, prin care s-a adus o configurare nouă instituțiilor juridice pe care le implică soluționarea sesizării de recurs în interesul legii, este oportună dezlegarea problemei de drept pendinte în considerarea proceselor începute anterior intrării în vigoare a acestei legi.

5. Jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului

Fiind vorba despre o problemă de drept a cărei controversă rezidă în modul de înțelegere și aplicare diferită a unor principii și norme de ordin procesual din dreptul intern, nu au fost identificate decizii ale celor două jurisdicții de drept constituțional și european care să fi dezlegat în mod direct chestiunea în analiză.

6. Raportul asupra recursului în interesul legii

Judecătorii-raportori au apreciat, în principal, că recursul în interesul legii este inadmisibil, față de faptul că din verificarea hotărârilor judecătorești atașate sesizării, dar și din cuprinsul actului de sesizare, rezultă că problemele de drept vizate nu s-au pus în mod expres în soluționarea cererilor de suspendare provizorie a executării provizorii, prin ordonanță președințială, interpretarea legii și practica neunitară rezultând din modalitatea în care s-a constituit completul de judecată, denumirea hotărârii pronunțate și calea de atac, așadar nu au constituit obiectul judecății.

În subsidiar, în analiza problemelor de drept ce au generat practica neunitară, au apreciat unanim că cererea de suspendare provizorie a executării provizorii, prin ordonanță președințială, prevăzută de art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă, nu se introduce pe cale principală, ci este aferentă apelului, având un caracter incidental.

Pe cale de consecință, soluționarea acesteia nu se face de un singur judecător, ci de instanța cu compunerea prevăzută de lege pentru judecarea căii de atac în care a fost formulată, respectiv apelul, ceea ce înseamnă că aceasta este constituită în complet format din doi judecători.

Asupra celorlalte probleme de drept supuse judecății judecătorii-raportori au propus două opinii diferite.

Astfel, într-o primă opinie s-a apreciat că:

— legea aplicabilă o constituie dispozițiile art. 1.000 din Codul de procedură civilă, de vreme ce art. 450 alin. (5) din același act normativ, fiind o normă specială, se completează cu dreptul comun în materia ordonanței președințiale, fără nicio limitare, în lipsa unei derogări în acest sens;

— pentru aceleași considerente privind aplicarea în integralitate a dispozițiilor din materia ordonanței președințiale,

hotărârea pronunțată poartă denumirea de „ordonanță președințială”;

— pentru hotărârile astfel pronunțate calea de atac este apelul, în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-au dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-au dat fără citarea părților, ce va fi judecat de curtea de apel în cazul hotărârilor pronunțate de tribunal și tot de curtea de apel, însă de un alt complet al aceleiași instanțe, în cazul hotărârilor pronunțate de curtea de apel, cu excepția hotărârilor pronunțate de curtea de apel în procesele începute ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 138/2014, care sunt supuse recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-au dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-au dat fără citarea părților; soluția preconizată cu privire la calea de atac a apelului s-a bazat pe rațiuni similare celor avute în vedere de art. 11 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, dar și pe imperativul asigurării efectivității dreptului recunoscut legal, în respectarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale; în privința căii de atac a recursului s-a apreciat că prin dispozițiile art. 1.000 alin. (4) din Codul de procedură civilă a fost avută în vedere instanța (curtea de apel) care se pronunță în „fond” pentru prima dată asupra cererii de ordonanță președințială și că rațiunea introducerii acestui text a fost aceea de a corecta eroarea din Codul de procedură civilă care, în materia ordonanței președințiale, reglementa numai apelul, ce nu putea fi adus în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție atunci când era atacată o hotărâre a curții de apel, față de dispozițiile art. 97 din Codul de procedură civilă.

În cea de-a doua opinie s-a considerat că:

— sunt incidente prevederile art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, împrejurare față de care se impune respingerea sesizării întrucât practica neunitară s-a format în aplicarea dispozițiilor art. 1.000 din Codul de procedură civilă; dacă s-ar aprecia că sesizarea trebuie admisă și, în acest caz, trebuie avut în vedere că obiectul reglementării din art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă reprezintă o formă de suspendare a executării silită, că sintagma „cereri privind executarea silită” din cuprinsul art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă vizează orice cereri referitoare la executarea silită, inclusiv cereri privind diferitele incidente care împiedică, sting sau amână executarea silită, din categoria cărora face parte și suspendarea executării provizorii; cum în cazul suspendării executării provizorii legiuitorul a făcut referire expresă la procedura de soluționare a suspendării executării din art. 719 alin. (6) din Codul de procedură civilă, rezultă că art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă reprezintă dreptul comun în materia suspendării provizorii a executării silită, indiferent dacă executarea silită a început sau nu; folosirea sintagmei „prin ordonanță președințială” conținute de art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă are drept scop parcurgerea unei proceduri simplificate rapide, de luare a unor măsuri provizorii, în cazuri urgente, respectiv pronunțarea unei hotărâri ce produce efectele ordonanței președințiale, pronunțate într-un cadru în care au fost respectate caracteristicile esențiale ale ordonanței președințiale;

— hotărârea pronunțată nu poate fi decât o încheiere, față de dispozițiile art. 424 din Codul de procedură civilă referitor la denumirea hotărârilor;

— împotriva acestei încheieri nu se poate exercita nicio cale de atac, indiferent că este pronunțată de un tribunal sau de o curte de apel, înainte sau după intrarea în vigoare a Legii nr. 138/2014, pentru următoarele argumente: față de principiul legalității căii de atac, înscris în art. 457 din Codul de procedură civilă, fără excepție, hotărârea judecătorească pronunțată în apel nu poate fi atacată pe calea apelului; în procesele începute

anterior intrării în vigoare a Legii nr. 138/2014 recursul nu este admisibil, deoarece nu este prevăzut de lege; nici în procesele începute ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 138/2014 recursul nu poate fi exercitat, deoarece art. 1.000 alin. (4) din Codul de procedură civilă se referă exclusiv la cererile soluționate în primă instanță de curțile de apel, care nu includ cererile incidentale soluționate de acestea ca instanțe de apel.

7. Înalta Curte

Examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată, iar recursul în interesul legii este admisibil, fiind îndeplinite cumulativ cerințele impuse de dispozițiile art. 514—515 din Codul de procedură civilă, cu referire la autorul sesizării și la existența unei jurisprudențe neunitare relativ la problema de drept ce se cere a fi interpretată.

Prealabil analizei problemelor de drept ce au generat practica neunitară, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii observă că sesizarea Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța a fost însoțită exclusiv de hotărâri judecătorești ale unor curți de apel.

Cu toate acestea, cum obiectul oricărui recurs în interesul legii îl reprezintă interpretarea și aplicarea unor prevederi legale sau a unor principii de drept ce au generat practică neunitară, dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție în acest cadru trebuie să aibă o finalitate egală ori de câte ori instanțele judecătorești sunt chemate să interpreteze și să aplice același text de lege ori același principiu de drept.

În speță, cererile întemeiate pe dispozițiile art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă se soluționează de instanța de apel. Potrivit art. 95 pct. 2, respectiv art. 96 pct. 2 din Codul de procedură civilă, tribunalele judecă apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță, iar curțile de apel judecă apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în primă instanță.

Ca atare, problemele de drept identificate prin sesizarea Colegiului de conducere al Curții de Apel Constanța se pot regăsi atât în cuprinsul hotărârilor judecătorești ale tribunalelor, cât și al curților de apel, ca instanțe de apel.

Întrucât hotărârile judecătorești atașate sesizării formulate în baza art. 514 din Codul de procedură civilă reflectă existența unei practici neunitare la nivelul instanțelor din țară, nu are relevanță dacă această situație subzistă sau nu doar în privința hotărârilor pronunțate de curțile de apel, decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție urmând să producă efecte în toate cazurile în care se soluționează cereri întemeiate pe art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă.

I. **Caracterul de cerere incidentală. Compunerea completului**

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii observă că soluțiile diferite pronunțate de instanțe cu privire la compunerea completului au fost generate de modul în care a fost calificată cererea de suspendare provizorie a executării provizorii, drept principală sau incidentală.

Cererea de suspendare provizorie a executării provizorii, prin ordonanță președințială, prevăzută de art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă, are caracterul unei cereri incidentale, ce se circumscrie definiției legale date prin art. 30 alin. (6) din Codul de procedură civilă acestei categorii de cereri.

Astfel, de esența cererilor incidentale este faptul că sunt formulate în cadrul unui proces în curs. Or, cererea de suspendare provizorie îndeplinește aceste condiții, întrucât se grefează atât pe cererea de apel, cât și pe cererea de

suspendare a executării provizorii, prevăzută de art. 450 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

De altfel, cererea prevăzută de art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă nu ar putea fi formulată în cazul în care debitorul nu promovează calea de atac împotriva dispozițiilor cuprinse în dispozitivul hotărârii primei instanțe, care se bucură de executorialitate provizorie de drept sau judecătorească, și nici în lipsa cererii de suspendare a executării.

În virtutea acestui caracter exclusiv incidental și ca efect al prorogării legale de competență, prin derogare de la prevederile art. 998 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului dreptului, cererea prevăzută de art. 450 alin. (5) din același Cod se judecă de instanța de apel.

Întrucât cererea de suspendare provizorie a executării provizorii nu se introduce pe cale principală, ci este o cerere exclusiv incidentală, de competența tribunalului sau curții de apel, ca instanță de apel, compunerea completului care o judecă este cea prevăzută pentru calea de atac a apelului.

Potrivit art. 54 alin. (2) teza I din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, apelurile se judecă în complet de doi judecători.

II. **Calea de atac**

Cât privește calea de atac căreia îi este supusă hotărârea pronunțată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii constată că hotărârea dată asupra cererii de suspendare provizorie a executării provizorii nu este supusă niciunei căi de atac.

Din analiza jurisprudenței anexate recursului în interesul legii rezultă că instanțele au aplicat dispozițiile din materia ordonanței președințiale în soluționarea cererii de suspendare provizorie a executării provizorii, constatându-se că, în raport cu limitele sesizării prin recursul în interesul legii, divergența de opinie în legătură cu felul hotărârii și calea de atac aferentă acesteia a fost generată de limitele în care s-a făcut acest lucru.

Așadar, pentru a determina calea de atac este necesar a se identifica, mai întâi, legea aplicabilă în soluționarea cererii de suspendare provizorie a executării provizorii, respectiv art. 997 și următoarele din Codul de procedură civilă ori art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă.

Potrivit dispozițiilor art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă *„Până la soluționarea cererii de suspendare, aceasta va putea fi încuviințată provizoriu, prin ordonanță președințială, chiar înainte de sosirea dosarului, cu respectarea cerinței prevăzute la alin. (4)”*.

Textul citat reglementează suspendarea executării provizorii a hotărârilor de primă instanță, care, în situațiile prevăzute de lege, pot fi puse în executare provizoriu, chiar dacă sunt susceptibile de apel, reprezentând norma specială din materia suspendării executării provizorii.

Cum această normă face trimitere la procedura ordonanței președințiale, reglementată de dispozițiile art. 997 și următoarele din Codul de procedură civilă, rezultă că legiuitorul a înțeles să completeze norma specială cu dispozițiile ce constituie dreptul comun în materia ordonanței președințiale.

După cum s-a arătat, din examinarea hotărârilor atașate a rezultat că instanțele au considerat că sintagma *„prin ordonanță președințială”* din cuprinsul art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă presupune raportarea în integralitate la dispozițiile titlului VI din cartea a VI-a a Codului de procedură civilă *„Procedura ordonanței președințiale”*.

În conformitate cu dispozițiile art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părții interesate și numai pentru motive temeinice, instanța*

competentă poate suspenda executarea. Suspendarea se poate solicita odată cu contestația la executare sau prin cerere separată”.

Potrivit art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, *„Dacă există urgență și dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauțiunea, instanța poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea depusă potrivit prezentului alineat rămâne indisponibilizată chiar dacă cererea de suspendare provizorie este respinsă și este deductibilă din cauțiunea finală stabilită de instanță, dacă este cazul.”*

Dispozițiile art. 450 din Codul de procedură civilă reglementează suspendarea executării provizorii a hotărârilor de primă instanță, care, în situațiile prevăzute de lege, pot fi puse în executare provizoriu, chiar dacă sunt susceptibile de apel.

Așadar, obiectul reglementării din art. 450 din Codul de procedură civilă reprezintă o formă de suspendare a executării silită, care nu diferă ca finalitate de suspendarea aceleiași executări în baza altor titluri executorii decât hotărârile judecătorești cu executare provizorie, finalitate constând în oprirea activității formelor de executare sau, după caz, preîntâmpinarea executării silită.

Art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, citat anterior, prevede posibilitatea suspendării executării nu numai până la soluționarea contestației la executare, dar și până la soluționarea altei cereri privind executarea silită, această din urmă ipoteză reprezentând o noutate a codului față de reglementarea anterioară.

Din moment ce ipotezele sunt prevăzute distinct, sintagma *„cereri privind executarea silită”* se referă la cereri cu un alt obiect decât cel al contestației la executare înseși, menționat în art. 712 din Codul de procedură civilă, cu denumirea marginală *„Obiectul contestației”* (vizând atât contestația la titlu, cât și contestația la executare propriu-zisă).

Întrucât norma nu distinge, prin această sintagmă se înțelege nu numai cererile referitoare la desfășurarea executării silită, dar și orice alte cereri referitoare la executarea silită, așadar inclusiv cereri privind diferitele incidente care împiedică, sting sau amână executarea silită, din categoria cărora face parte și suspendarea executării provizorii.

Or, prin natura sa, suspendarea provizorie a executării, prevăzută de art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă, produce efecte până la soluționarea cererii de suspendare a executării, prevăzută de alin. (3) al textului, ceea ce înseamnă că, prin prisma condițiilor din art. 719 alin. (1) din Codul de procedură civilă, intră în domeniul de aplicare al acestuia.

Pe de altă parte, la fel ca în cazul suspendării executării prevăzute de art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, suspendarea prevăzută de art. 450 alin. (5) din același Cod presupune adoptarea de măsuri urgente, cu caracter provizoriu, respectiv până la soluționarea cererii de suspendare a executării provizorii.

Ținând cont și de faptul că, în cazul suspendării executării provizorii, legiuitorul a făcut referire expresă la procedura de soluționare a suspendării executării din art. 719 alin. (6) din Codul de procedură civilă, rezultă că art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă reprezintă dreptul comun în materia suspendării provizorii a executării silită, indiferent dacă executarea silită a început sau nu (față de finalitatea deja arătată a suspendării, constând nu numai în oprirea activității formelor de executare, ci și, după caz, în preîntâmpinarea executării silită).

Pentru acest motiv, în privința suspendării provizorii prevăzute de art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă, trimiterea expresă la art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă nu era necesară.

Rămâne de văzut dacă trimiterea la ordonanța președințială pe care legiuitorul a făcut-o în art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă, ca normă specială, indică o derogare totală de la prevederile art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, de natură să înlăture în totalitate aplicarea acestora din urmă, sau doar una parțială, ceea ce ar impune aplicarea normei de drept comun din textul indicat.

Aplicarea mecanică a principiului *specialia generalibus derogant* ar conduce la concluzia unei derogări totale, dacă s-ar avea în vedere accepțiunea de „ansamblu de norme după care se conduc părțile și instanța în soluționarea unei pricini urgente”, iar legiuitorul nu a precizat expres că se aplică doar anumite norme din procedura ordonanței președințiale și care anume.

Cu toate acestea, se observă că art. 1.000 alin. (1) din Codul de procedură civilă permite derogări („dacă prin legi speciale nu se prevede altfel”) de la regula privind calea de atac deschisă împotriva hotărârii prin care se ordonă măsuri provizorii, astfel încât se impune interpretarea art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă în sensul că, în privința căii de atac, care interesează în cauză, se aplică prevederile art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, însemnând că hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac.

Există numeroase situații în care, în diferite materii (de exemplu, art. 217 și art. 630 din Codul civil, art. 547, art. 920, art. 1.046—1.049 din Codul de procedură civilă), legiuitorul face referire în mod expres la instituția ordonanței președințiale, cu finalitatea derulării unei proceduri de natură contencioasă care are ca obiect „ordonarea” de către instanța de judecată a unor măsuri provizorii, în cazuri urgente.

Atunci când legea de procedură civilă indică instituția ordonanței președințiale, finalitatea trimiterii este atinsă prin obținerea unei hotărâri judecătorești de ordonare a unor măsuri provizorii, cu îndeplinirea condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 997 alin. (1) din Codul de procedură civilă (fie că se consideră că sunt prezumate, fie că trebuie dovedite în toate cazurile), hotărâre ce produce efectele prevăzute de art. 997 și 1.002 din Codul de procedură civilă, chiar dacă nu se respectă întocmai procedura de soluționare descrisă de art. 999 din Codul de procedură civilă.

Așadar, sintagma „prin ordonanță președințială”, regăsită în art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă, nu înseamnă în mod necesar aplicarea tuturor normelor titlului VI din cartea a VI-a a Codului de procedură civilă, intenția legiuitorului în elaborarea normei desprinzându-se din context, fiind suficientă, pentru ca trimiterea să nu fie lipsită de efecte, asigurarea finalității menționate anterior.

Or, pentru determinarea contextului în care se interpretează norma de trimitere este esențial a se observa că, în toate situațiile, trimiterea are drept scop parcurgerea unei proceduri simplificate, rapide, de luare a unor anumitor măsuri provizorii, în cazuri urgente, într-o judecată de primă instanță, în materii unde nu se prevede o procedură de aceeași natură.

Art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă este singura situație în care, deși există o asemenea procedură (respectiv cea din art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă) în norma ce reprezintă dreptul comun, iar acea procedură (în sens nu numai de procedură de soluționare, ci și de regim al căii de atac împotriva hotărârii) este mai eficientă decât cea a ordonanței președințiale, legiuitorul a făcut, totuși, referire la ordonanța președințială.

În acest context, referirea menționată nu poate fi înțeleasă în sensul lipirii totale de efecte a procedurii (în sens larg) prevăzute de art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, cât

timp aplicarea acestor din urmă prevederi conduce la adoptarea unor măsuri provizorii, într-un cadru mai eficient decât cel asigurat prin procedura ordonanței președințiale.

Astfel, deși art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă trimite la alin. (2) și (3) din art. 719 din Codul de procedură civilă, alin. (7) din același articol reglementează o formă particulară de ordonanță președințială, iar prevederea privind imposibilitatea exercitării oricărei căi de atac corespunde mai bine urgenței presupuse de suspendarea provizorie.

Printr-o asemenea interpretare teleologică a dispozițiilor art. 450 alin. (5), coroborate cu prevederile art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, se poate considera că art. 719 alin. (7) este aplicabil în ceea ce privește calea de atac împotriva hotărârii ce produce efectele unei ordonanței președințiale, pronunțate într-un cadru în care au fost respectate caracteristicile esențiale ale ordonanței președințiale.

Ca atare, suntem în prezența unei derogări de la dispozițiile art. 1.000 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în sensul că hotărârea prin care se soluționează cererea întemeiată pe art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă nu este supusă vreunei căi de atac.

O asemenea soluție nu decurge din adăugarea la lege, ci din interpretarea, permisă instanței, a dispozițiilor legale incidente, mai mult, este și oportună, întrucât este de natură să înlăture dificultățile ivite în practică în aplicarea integrală a prevederilor art. 997—1.002 din Codul de procedură civilă, prin parcurgerea căilor de atac prevăzute de art. 1.000 din Codul de procedură civilă, ce ar conduce la prelungirea procesului, cu atât mai mult cu cât este posibilă suspendarea executării ordonanței președințiale în cadrul apelului. Mai mult, de cele mai multe ori, calea de atac exercitată rămâne fără obiect prin soluționarea cererii de suspendare a executării întemeiate pe art. 450 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Așa cum s-a remarcat și în doctrină, de cele mai multe ori, eventualul apel sau recurs exercitat ar deveni lipsit de obiect, întrucât, până la soluționarea lui, cererea de suspendare a executării provizorii va fi rezolvată de completul care va judeca apelul împotriva hotărârii care se bucură de executare provizorie.

III. Denumirea hotărârii

Cu privire la tipul hotărârii care se pronunță, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii constată că aceasta nu poate fi decât o încheiere.

Denumirea hotărârilor este reglementată de dispozițiile art. 424 din Codul de procedură civilă, acestea putând fi sentințe ori decizii, în condițiile prevăzute de alin. (1)—(4), ori încheiere pentru toate celelalte hotărâri date de instanță, conform alin. (5) al textului, doar dacă legea nu prevede altfel.

Denumirea hotărârii în cauza de față decurge din dispozițiile exprese ale art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă, ca normă de drept comun, a cărei aplicabilitate a fost anterior analizată. Potrivit dispozițiilor legale invocate: „*Dacă există urgență și dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauțiunea, instanța poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare...*”.

Este adevărat că în literatura de specialitate se arată că în procedura specială a ordonanței președințiale instanța se pronunță printr-o hotărâre numită ordonanță/ordonanță președințială, însă titlul VI din cartea a VI-a a Codului de procedură civilă, „Procedura ordonanței președințiale”, nu conține vreo prevedere expresă în acest sens, iar art. 450 alin. (5) din Codul de procedură civilă nu face nici el vreo derogare. Or, art. 424 alin. (5) din Codul de procedură civilă permite doar o derogare expres indicată prin lege.

Față de considerentele expuse, în temeiul art. 517 alin. (1) cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și, în consecință, stabilește că: În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 450 alin. (5) raportat la art. 997 și următoarele și art. 719 alin. (7) din Codul de procedură civilă:

- cererea de suspendare provizorie se judecă de un complet format din doi judecători;
 - instanța se pronunță asupra cererii prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac.
- Obligatorie, potrivit art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.
Pronunțată în ședință publică, astăzi, 27 aprilie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Adriana Stamatescu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 832305